ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே நம:

த்ரிபுவநஜநநம் தமாலவர்ணம்
ரவிகுலமகராலயோத்பவம் உபாஸே |
ஸகலநிகமஜீவாதுநாதம் நமாமி
விஜயஸவே ஸதிரஸ்து ஸேநவத்யா !

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸ்ம்பாதகர் :—வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்பு. 22.] ஸ்ரீமுக வஷ மாசி-பங்குனிமீ [ஸஞ்சி. 9-10

அஸூயையும் அதனால் விளையும் தீமையும்

[மஹாமஹோபாத்யாய ஸாரஸ்வத ஸர்வஜ்ஞ தட்டை ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்]

பூமண்டலத்தில் மனிதர்கள் அனைவர்க்கும் கௌரவம் கீர்த்தி பெருமை ஸுகம் முதலிய யாவும் அவரவர்க ளிடத்திலுள்ள நற்குணங்களால் ஏற்படுகின்றன. இந்த நற்குணங்கள் சில மனிதர்க்கு இயற்கையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதமே. அந்த ஸுக்ருதமும் பகவதநுக்ரஹ நிபந்தநம் தான்.

“ ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந: |
ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ்ஸவை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: ||”

என்கிற வசநத்தின்படி ஸுக்ருத ஸஹக்ருதமான பகவத் கடாக்ஷத்தை ஜநந காலத்தில் பெற்றவர்களே ஸத்குண நிதிகளாகவும் ஸத்வோத்தரர்களாகவும் தார்மிகர்களாகவும் கீர்த்திமான்களாகவும் பாக்யவான்களாகவும் ஆகிறார்கள். புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி, மேன்மை தாழ்மை, நிறைவு குறைவு, ஆகிய இவைகள் மனிதர்களுக்குத் தத்தம் குணங்களாலேயே ஸம்பவிக்கின்றன. எல்லா நன்மைகளுக்கும் மூல காரணமா யிருக்கிற நற்குணங்களை அடைவதற்காகவே பால்யத்தில் வித்யை அப்யஸிக்கப்படுகிறது.

" 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌧𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 ॥ "

என்கிற வசநத்தின்படி கல்வி ஒன்றே, விநயம் முதலிய நற்குணங்கள் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. மனிதர் இளமைப் பருவத்தில் கல்வி கற்பதும், நல்ல ஆசார்யர்களை அணுகுவதும், குருகுல வாஸம் செய்வதும், அடைவிலே பாரதம் ராமாயணம் முதலிய இதிஹாஸங்களைப் படிப்பதும், பாகவதம் முதலிய ஸாத்விக புராணங்களைப் பரிசீலநம் செய்வதும், காவ்யங்களில் உழைப்பதும், ரஸவத்தரங்களான நாடகங்களைப் படிப்பதும், நடிப்பதும், அவைகளிலுள்ள ரஸங்களை அநுபவிப்பதும் எதற்காக வென்றால்: தீய குணங்களை அகற்றி, நற்குணங்களைக் கைக்கொண்டு, உலக நடைகளிலும் ஜனங்களுடைய ஒழுக்க முறைகளிலும் தேசாசாரங்களிலும் அறிவு மேம்பாடு அடைவதற்காகத்தான். வைதிக க்ரியாரூபங்களாகவும் குணரூபங்களாகவு மிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களுக் குரிய நாற்பத்தெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களுக்குள், குணங்களின் மேம்பாட்டைக் கருதியே நாற்பது க்ரியா ஸம்ஸ்காரங்களைவிட எட்டு ஆத்மகுண ஸம்ஸ்காரங்களே சிறந்தவைகளென்று ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி தர்ம ஸூத்ரத்தில் கூறியிருக்கிறார்.

" 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌶𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ "

என்று கீதையில் உபதேசித்த வண்ணம், நான்கு வர்ணத்தினரையும் குணங்களின் பாகுபாட்டை முன்னிட்டே பரமபுருஷன் படைத்திருக்கிறான். ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர வர்ணங்களுக்குள் பிந்திப் பிந்தி இருக்கிற வர்ணங்களை விட, முந்தி முந்தி இருக்கிற வர்ணங்களுக்கு இருக்கும் மேம்பாடானது சிறப்புடைய குணங்களின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது. முக்குணங்களுக்குள் சிறப்புடையதான ஸத்வகுணமானது ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் ஜந்ம ஸித்தங்களாக இருப்பதனால், நல்ல ஜ்ஞாநம் சித்தசுத்தி ஸுகம் ஆரோக்யம் இவைகள் ஸம்பவிக்கின்றன.

"𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌮𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑍁𑌖𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌨𑌘 ॥"

என்கிற பகவத் வசநம் இதில் ப்ரமாணம்.

"𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥"

என்கிற வசநத்தின்படி எப்பொழுது ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி யடைகிறதோ அப்பொழுது ஜ்ஞாநம் நன்கு நிலைபெறுகிறது. அப்பொழுது

"ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே |
பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ ||"

என்கிறபடி அவர்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும், கார்யா கார்யங்களையும், பயாபயங்களையும், பந்த மோக்ஷங்களையும், ஸாத்விக புத்தியினால் உள்ளபடி அறிகிறார்கள்.

"ஶமோ தமஸ்தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச |
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம் ||"

என்கிறபடி ஸத்வகுண ஸம்பந்தத்தின் வாயிலாக ப்ராஹ்மணர்களுக்கு காது கண் முதலிய ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களின் ஒடுக்கமும், மன அடக்கமும், தவமும், தூய்மையும், பொறுமையும், மநோ வாக் காயங்களின் ஒற்றுமையும், சாஸ்த்ரங்களில் நல்ல அறிவும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநமும், ஆஸ்திக்ய புத்தியும் உண்டாகின்றன. ஆனால் இந்த உத்தம குணங்க ளெல்லாம் ப்ராஹ்மணர்க ளிடத்தில் தத்காலம் காண்பது அரிதாயிருக்கிறது. தார்மிகர்களாகவும், கர்மடர்களாகவும், ஆஸ்திகர்களாகவும், தபஸ்விகளாகவும், சாந்தர்களாக வும், விநயமுள்ளவர்களாகவும், ச்ரத்தாளுக்களாகவும் இருக்கிற ப்ராஹ் மணர்களிடத்தில்தான் இக்குணங்கள் அருமையாகக் காணப்படும். ஜாதி மாத்ரத்தினால் ப்ராஹ்மணர்க ளென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறவர்க ளிடத் தில் சமதமாதி குணங்கள் புலப்படா. முற்கூறிய குணங்கள் ப்ரகாசியாம லிருப்பதனாலேயே அவர்களிடம் அக்குணங்கள் இல்லை என்று எண்ணக் கூடாது. சாணையில் தீட்டப்படாத ரத்நத்தின் ஒளிபோல அவைகள் உள்ளே அழுந்தி மழுங்கி மறைந்திருக்கின்றன. வந்தேறியாக மேலே படர்ந்து மூடிக்கொண்டிருக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற அழுக்கு நீக்கப்பட்டால், ஸ்வதஸ்ஸித்தங்களான நற்குணங்கள் தாமாகவே ப்ரகாசிக்கும். இவ்வளவு நற்குணங்களால் அவர்கள் நிறைந்திருந்த போதிலும், அவர்களிடத்திலுள்ள நற்குணங்களில், குடம் பாலில் ஒரு விஷபிந்து கலந்ததுபோல அஸூயை என்கிற கெட்ட எண்ணம் சேர்ந்து, அவர்களுடைய நற்குணங்களை யெல் லாம் முற்றிலும் கெடுத்து விடுகிறது. இக்கருத்தை ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன்,

"க்ஷ்வேடச்ச ப்ருங்க ஜநவாயிநி துக்தஸிந்தௌ —
ஸாதாரணீயபதவீம் ந விவக்ஷதே தா: |

ஸ்வாதஸ்யாக்ஷியே ஸாநு ஸந்தாநஸூக்தீயா
நநேந்யாந்யவேஷஜநீ விஜஹாத்வஸூயா॥ ”

என்று அருளிச்செய்தார்.

குணங்களிடத்திலேயே தோஷங்களை ஏறிடுதல் அஸூயை எனப் படும். இக்கெட்ட குணமானது மற்ற ப்ராஹ்மணர்களை விட ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களிடத்தில் அதிகம் குடிகொண்டிருக்கின்ற தென்னலாம். அவர்கள் இந்தத் துர்க்குணத்தால் ஜ்ஞாநிகள் என்றாவது ஆசார்யர்கள் என்றாவது ப்ரஹ்ம வித்துக்கள் என்றாவது ஆலோசியாமல், உந்மத்தர்கள் போலவும் மத்தர்கள் போலவும் மெய்ம் மறந்து வாயில் வரக்கூடாத வசநங்களைச் சொல்லி மஹாந்களை நிந்தித்துப் பாகவத அபசாரச் சுமைகளைத் தாங்க முற்படுகிறார்கள். இந்த மஹதபசாரத்தால், காக்கைகளும் கழுகுகளும் அடையும் இடுகாட்டிலுள்ள முள் மரங்களாவதற்கு இந்த ப்ராஹ்மண ப்ருவர்கள் தயாராகிறார்கள். எல்லா அபசாரங்களுக்கும் பரிஹார முண்டு; இந்தப் பாகவதாபசாரத்திற்கு மாத்ரம் பரிஹாரமே இல்லை. இவர்கள் பரம புருஷனுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்துக்குத் தங்களை ஆட்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

“ க்ரயவிக்ரயார்ஹசேஷதயா ஸஹிஷ்யதே”

[ப்ரஸித்தியிலும் லாபத்திலும் ஸம்மாநத்திலும் நோக்கமற்று, விநயத் தையே அணியாகக் கொண்டு, பாகவதர்கள், தம்மைப் பிறர்க்கு விற்கவும் பாத்யமுள்ளவர்கள்] என்கிறபடி பாரதந்த்ர்ய காஷ்டையைத் தாங்கியிருப்ப தல்லவோ உண்மையான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்வபாவம். அதற்கு மாறாகச் சில வைஷ்ணவர்கள்—அதிலும் பண்டிதர்கள் என்கிற ஸ்வகோஷ்டி ப்ர ஸித்தியைப் பெற்றவர்கள்—சாஸ்த்ர மர்யாதையையும் லோக ரீதியையும் கால நிலையையும் கவனிக்காமல், நிர்ஹேதுகமான வைரத்தை மூலதநமாகக் கொண்டு, தங்கள் சொத்தைக் கொள்ளை கொடுத்தவர்கள்போல் அஸஹ்ய மான மன வருத்தத்துடனும் பரபரப்புடனும் க்ரோதத்துடனும் பருஷா க்ஷரங்கள் நிறைந்த கடுஞ் சொற்களால் பாகவதோத்தமர்களை நிந்திக்கிறார் கள். இந்த அஸூயை என்கிற மஹாராணிக்குத் தென்கலை வடகலை என்னும் இரண்டு ஸ்த்ரீகள் ப்ரிய ஸகிகள். இந்த இரண்டு ஸகிகளும் எந்த வழியில் இழுக்கிறார்களோ அந்த வழியி லெல்லாம் அஸூயை செல்கிறாள்.

மேனாட்டு நாகரிகத்தில் ஸயன்ஸ் (Science) வ்ருத்தியடைந்து, அது யுத்தத்தில் ஜனங்களின் ஸங்காத மரணத்திற்குக் காரணமாக ஏற்பட்டது போல, மிதப்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஏற்பட்ட வைதுஷ்யமானது பரஸ்பரம்

ஆசார்ய நிந்தையிலும் மஹா பாகவத நிந்தையிலும் பர்யவஸித்து, ஸம்ய மீ நகரத்திலுள்ள நரகங்களின் ப்ரதேசங்களை இடைவெளியில்லாமல் மனிதர்களால் நிரப்ப ஆரம்பித்து விட்டது. 'பூர்வாசார்யர்கள் பண்ணி யிருக்கிற க்ரந்தங்களைப் பார்க்கவும், அர்த்த விசாரம் பண்ணவும், நமக்கு அவகாசம் இல்லையே! ' என்று புலம்புவோர் சிலர். ' ஆசார்யர்கள் அநுக்ர ஹித் திருக்கிற க்ரந்தங்களின் அர்த்தம் கருத்து முதலியவைகள் விளங்க வில்லையே! ' என்று கவலை யுறுவோர் சிலர். ' ப்ராஹ்மண்யத்திற்கு உரிய கர்மங்களை உள்ளபடி அநுஷ்டிக்க முடியவில்லையே! ' என்று பரிதபிப்போர் சிலர். பூர்வ க்ரந்தங்களைப் பார்க்கமுடியாமல் வருந்துவோர் சிலர். இப்படி உலக நடத்தை ஒருபுற மிருக்க, அஸூயா தாஸர்கள் தடையின்றியும் ஆலஸ்ய மின்றியும் விடா முயற்சியுடன் மஹாங்களை ஓயாமல் நிந்திப்பதும், கண்டந க்ரந்தங்களை எழுதுவதும்—அதற்கு ஒரு கண்டநம், அதற்கு ஒரு முண்டநம், அதற்கு ஒரு மண்டநம்—இப்படி முண்டந மண்டந கண்டந க்ரந்த பரம்பரைகள் நடையாடி வருகின்றன. இந்தப் பாப க்ரந்தங்களில் அடியேன் ஒன்றை ஒரு ஸமயம் ஆமூலாக்ரம் பார்க்க நேரிட்டது. அப் போது என் மனம் பெரிதும் தபித்து விட்டது. ஆஹா! ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ண வர் மற்ருெரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரை எவ்வளவு நிந்தித்திருக்கிருர் ! அந்தோ ! கலியின் ஸாம்ராஜ்யத்தில் எதுதான் தோன்ருது? இவர்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களா ? அஹந்தை யன்ருே இப்படி உத்பதங்களான செய்கைகளில் மனி தர்களை நடத்துகிறது ! வைஷ்ணவர்களுக்கு அஸாதாரணமா யுள்ள சேஷத்வம் எங்கேயோ பறந்துபோய் விட்டதே !

“ஆராத4நாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராத4நம் பரம் ।
தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீ3யாராத4நம் பரம் ॥”

என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் எந்த இடத்தில் ஒளிந்ததோ தெரியவில்லை.

“ப4க3வத்3த3ர்ஶநம் ஶாஸ்த்ரம் கு3ருவத3ந பத்3மவக்த்ரகம் । க்ஷீரம் ஶ்வத்3ருʼதியா யதா2 த்3ருʼஷ்டம் ஸ்தி2தே ஹி விஶேஷத: ॥ யஸ்ய தே3வே பரா ப4க்தி: யதா2 தே3வே ததா2 கு3ரௌ । தஸ்யைதே கதி2தா ஹ்யர்தா2: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந: ॥ ஶ்வபாகோபாஸநம் ஶ்ரேஷ்ட்2யம் ப்3ராஹ்மணஸ்ய ச ஜாதி விநிக்3ரஹ: ॥ தே3வதி3வாராத4யேத்3 ஜ்ஞாநவாந் ஸதா3 । ந ச ஶூத்3ரயேத் ஹ்ய: । ஶூத்3ரயேத்தே3வோ பா4வ । ஸாரஸாரேஸ்வ பரம் ப்3ரஹ்ம ஸாரஸாரேஸ்வ பரா க3தி: ॥”

இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் அனைத்தும் குரு நிந்தகர்கள் விஷயத்தில் பயனற்றவைகளாக வல்லவோ ஆகவேண்டும். சாஸ்த்ரம் என்பது பகவதாஜ்ஞை. அதை உல்லங்கநம் பண்ணுகிறவன் பகவானுக்கு த்ரோஹம் செய்பவன்; அவன் பக்தனு மாகான்; ஸ்ரீ வைஷ்ணவனு மாகான்; அவன் நரகத்திற்கு ஆட்பட்டே தீர வேண்டும். பகவதாஜ்ஞா ரூபங்களான சாஸ்த்ரங்கள் ஒருக்காலும் பயனற்றவைகளாக ஆகமாட்டா. ஆகையால் ஜகத்துக்கே பாவநர்களாகவும், நல்ல குலத்தில் தோன்றி, ஆசாரம் சீலம் ஜ்ஞாநம் விநயம் விவேகம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியவர்களாகவும், திவ்ய தேசத்தில் வாஸம் பண்ணக்கூடிய பாக்யத்துடன் கூடி யிருப்பவர்களுமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், நரகத்துக்குத் தலைவாசலாக இருக்கிற பாகவதாபசாரத்துக்குப் பயந்து அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு,

"[illegible] ||"

என்கிற வசநத்தின்படி சாந்தியைப் பெற்று பகவத் பாகவத க்ருபைக்குப் பாத்ரமாக இருந்துகொண்டு, கீழ்க் காணப்படும் இரண்டு ச்லோகங்களின் அர்த்தங்களை எப்பொழுதும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸுகிகளாய் இருப்பார்களாக.

"[illegible] | [illegible] ||"

"[illegible] | [illegible] ||"

[illegible] ||

ஸ்ரீ:

ஸர்வமத வினு விடை

[வித்யாரத்நாகர வேதாந்த கேஸரி ஸ்ரீ. உப. V. R. நரஸிம்ஹாசார்யர்]

(காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை 7 பக்கம் 203)

பலராம்;—தம்பீ! நூதநமாக தத்வமொன்று ஸித்திக்க வேண்டுமானுல் அதன் ஸித்தி ப்ரமாதா, ப்ரமாணம், ப்ரமேயம், ப்ரமிதி என்கிற நான்கையும் பொருத்ததாகவே யிருக்குமென்று யான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறே னல்லவா? அதனை இப்போது ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அவற்றுள் அர்த்தத்திற்கு உருவைக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் மற்றை மூன்றையும் விட ப்ரமிதி எனப்படுகிற அர்த்தத்தை (அதாவது: பொருளைப்) பற்றித் தோன்றுகிற விஜ்ஞாநமே முக்யமானது. அதாவது: ஒரு வகையில் ப்ரதாநமாயிருக்கின்ற தென்னலாம். அது எவ்வகையில் ப்ரதாநம் என்பதை விவரிக்கிறேன் கேள். மனிதரின் புத்தியானது இயற்கையிலேயே கற்பநா சக்தி வாய்ந்துள்ளது. அப்படி அது பொருட்களைக் கற்பிக்கத் தலைப்படுகையில், அதற்குள்ள நீடித்த பழைய வாஸநையால் உண்டாயிருக்கிற ருசி எனப்படுகிற அபிலாஷைக்குத் தக்கபடியேதான் பொருளை நிர்மிக்கின்றது. உதாரணமாக: ஒரு ப்ரம்ஹசாரி விவாஹித்துக் கொள்ளக்கருதியவனுய், தனக்கு வாழ்க்கைப்படவேண்டிய ஒரு கந்நியைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறுனென்று வைத்துக்கொள். அச்சிந்தனையில் அவன் நெடுநாளாகத் தன் பெண்டாட்டி எப்படி அழகா யிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி யிருந்தானே, எத்தகைய குணமுள்ளவளா யிருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தானே, அத்தகை எழிலுங் குணமு முள்ளவளாகவேதான் அவள் தோற்றுவாள். இப்படி நினைவில் மட்டும் உள்ளதென்பதல்ல. அவன் ஒரு கந்நியை மணந்த பிறகும் அதிகமான விபரீதம் தோற்றுதவரையில் அப்பெண், தான் முன் எண்ணியபடியே இருப்பதாகத்தான் பார்க்கவும் பார்க்கின்றுன். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்திற் கூட இப்படி இருக்கிறதென்றுல் கேவலம் கற்பநாமாத்ரமான பரோக்ஷ விஷயத்திற் சொல்லவேண்டுமோ? அப்பொருளைக் கற்பிக்க முற்படுகையில், அதைப்பற்றி அவரவருக் குள்ள நெடிய வாஸநா மூலமான அபிலாஷைதானே முன்வந்து நிற்கும்? இனி த்ருஷ்டாந்தத்திலிருந்து ப்ரக்ருதமான இடத்திற்கு வருவோம். ஆத்மாவெனப்படுகிற பொருளை உள்ளபடி நம்முள் ஒருவரும் கண்டறிந்தவ

ரில்லை. ஆயினும் அது ஒவ்வொருவருக்கும் பரம ப்ரீதிக்கு இடமாயிருக்கிறது. தன்னை விட அதிகமாகவோ அல்லது தன்னோடு ஸமானமாகவோ ப்ரீதிக்கு இடமாக வேறொரு பொருளிருப்பதாக ஒரு ப்ராணிக்கும் எண்ணமே யில்லையன்றோ ? ஆத்மாவேதான் ப்ரீதிக்கு எல்லை நில மென்றாயிற்று. ஆகவே இத்தகைய ப்ரீதி விஷயமான ஆத்மாவைப் பற்றி மாந்தர் சிந்திக்க ஆரம்பித்தாரானால், அது மிக உயர்ந்ததா யிருக்கவேண்டு மென்று தானே அபிலஷிப்பர். எனவே, ஆத்ம சிந்தனையில் இறங்கின மதஸ்தர்க ளெல்லோருக்கும் மொத்தத்தில் அவ்வாத்மா மிகமிக உயர்வுள்ளதா யிருக்க வேண்டு மெனும் அபிலாஷை பொதுவாக உண்டாவது ஸஹஜமாகிறது. அற்ப ப்ரீதிக்கு இடமான ஒரு வஸ்த்ரம் ஆபரணம் போன்ற வஸ்துக்கள் கூட உத்க்ருஷ்டமா யிருக்கவேண்டு மென்று அபிலஷிப்பது மனித இயற்கையாயிருக்க, அந்த வஸ்துக்களெல்லாம் எந்த தன்னுடைய விருப்பத்தை நிரப்புவதற்காகவே அத்துணை ச்ரேஷ்டமா யிருக்கவேண்டுமென்று கோரப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட தம்மை அவர்கள் ஸாதாரண பொருளொன்றா யிருக்க ஸம்மதிப்பாரோ ? ஒரு காலும் ஸம்மதியார். ஆகவே: ஆத்ம தத்வ மென்பது ஸர்வோத்தமமான தென்கிற துணிபு ஸமயிக ளெல்லோருக்கும் பொதுவான ஸித்தாந்த மாகிறது: இனி 'அதற்குள்ள உயர்வுதானென்ன,?' என்று விசேஷித்த ப்ரச்னையிலோ வெனில், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு வழியாகச் செல்லுகின்றனர். அதற்கும் அவரவர்களுக்கு முன்னுள்ள அபிலாஷைதான் காரணமென்பது உனக்குச் சொல்லாமலே விளங்கியிருக்குமே ? இதற்குமேல் அன்னார் பலருக்குள்ள பற்பல அபிலாஷைகளையும் அதன் மூலமாய் அவர்கள் பற்றிய விசாரணமார்க்கங்களையும் ஆங்கு அவர்கள் தேடிக் கண்டெடுத்த ஆத்ம வஸ்துவின் ஸ்வரூப ஸ்பாவாதிகளின் நிலையையும் யான் உனக்கு விவரித்துக் கூறுகிறேன் கேள்.

உயர்வு என்பது தாழ்விலிருந்தே விளங்குவதா யிருப்பதொன்று. தகப்பனென்றால் மக்களைக்கொண்டு தானே அவன் விளங்கவேண்டும்? இனி 'உமது ஆத்மா எதைவிட உயர்ந்ததா யிருக்கவேண்டும் ?' என்று நாம் ஒரு ஆத்ம சிந்தகரைக் கேட்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவர் என்ன சொல்வார் ? தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லாப் பொருளையும்விட தான் உயர்ந்திருக்க வேண்டு மென்றுதான் அவர் சொல்லுவார். நல்லது: 'இப்போது நீர் அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலையிலேதான் இருக்கின்றீரா ?' என்று மேலே கேட்போம். அங்கென்ன பதில்? 'இல்லை இனித்தான் உயரவேண்டு மென்பது' தான். இதற்குமேல், 'ஐய ! நீர் இயற்கையில் தாழ்ந்தவரா யிருப்பீரானால் உமது கோரிக்கை ஈடேறுமா ? இரும்புக்கு எவ்வளவுதான் மெருகு தேய்த்தாலும் பொன்னாகி விடாதன்றோ ?' என்று கேட்போம் அதற்கு வரும் விடை யென்ன ?' இல்லையில்லை: நான் ஸ்வபாவத்திலேயே

தாழ்ந்தவனல்ல. மிகமிக உயர்ந்தவனேதான் என்றாலும் யாதோ ஒரு காரணத்தினால் தற்போது இப்படி மலிநப்பட்டுக் கிடக்கிறேன். நான் பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன் போன்றவனே. ஆனால் அது துருவேறிக் கிடக்கிறது. அத்துருவைத் துடைத்துவிட்டால் அது பளீரென்று தன் நிறம் பெற்றுவிடுமன்றோ?' என்று விடைதருக்கிறார். இதனால் இவ்வாத்மாவென்பது ஸ்வத: சுத்தமானது (அதாவது: இயற்கையில் மாசற்றது) என்பது இதற்குள்ள ஏற்றங்களுள் ஒன்று என்று ஏற்பட்டது பார். இதற்குமேல், 'நல்லது: நீர் தற்போது மலிநரா யிருந்தாலும் இனி எவ்வகையினாலோ சுத்திபெற்று விடுகிறீரென்று வைத்துக்கொள்ளும். அப்படிச் சுத்தியைப் பெற்று எவ்வளவு காலம் வரையில் வாழவேண்டுமென விரும்புகின்றீர்?' என்று வினவுவோம். 'ஐயோ ஏனய்யா வரையறுக்கிறீர்? இக்கால தத்வமுள்ள அளவும் யான் நிர்மலனாய் விளங்கிக்கொண்டு தானிருப்பேன்' என்று விடை பகர்கின்றார். இதனால் இவ்வாத்ம தத்வம் நித்யமானதென்று ஏற்பட், முன்னதையுங் கூட்டிப் பார்த்தால் நித்ய சுத்த ஸ்வரூபமென்று தீருகிறது.

தம்பீ! இவரைப் பார்த்து யாம் இன்னுமொரு கேள்வி கேட்போம். 'ஐய! அப்படிப்பட்ட அருமந்த உம்மீது இவ்வழுக்கைத் தீட்டி அசுத்தப் படுத்திய பகைவர் எவரோ?' என்றால், 'ஐயோ! பிறர் மீது பழியைச் சுமத்த நினைப்பது பாவமன்றோ? முளைபெயர்த்த வாநரத்தின் கதை போல ஸ்வயங்க்ருதாநர்த்தந்தான் இது' என்று கெட்டியாய்க் கூறுகிறார். 'நீர்தான் உம்மைத் தங்கம் போன்றவ னென்றீரே? தரையிற் கிடக்குந் தங்கத்தின் மீது தற்செயலாகத் துருவேறிற்றானால் அது தங்கத்தின் குற்றமன்றே? எனவே, நீர் பிறர்மீது குறைகூற வேண்டாம். ஆனாலும் அக்குற்றத்தை உமது தலைமீது எதற்காக வீணில் ஏற்றிக்கொள்கிறீர்?' என்று கேட்டோமானால் அதற்கென்ன பதிலுரைக்கிறார் பார். 'ஏனையா! யோஜனையில்லாமற் பேசுகிறீர்? ஏதோ த்ருஷ்டாந்தத்திற்கென வொன்றைச் சொல்லி வைத்தால் அதையே முற்றவும் பிடித்துக்கொண்டு போராடுகிறீரே? ஒரு புலவர் 'ஒரு பெண்ணின் முகம் தாமரைப் பூப் போன்றது' என்று, வர்ணித்தாராம். அதுகேட்ட ஒரு ரஸிகர் 'ஐயோ! கல்லம்மை போட்டிக் கஷ்டமடைந்தவள்போலும்!' என்று கரைந்து உருகினாராம். 'எதைக் கொண்டு கண்டீர்?' என்று கவி கேட்டதற்கு, 'அவள் முகத்தை அரவிந்தமென்றீரே! தாமரை மலரைத் தாங்கி நிற்கும் காம்பு கரடு முரடாகத்தானே இருக்கும்? இனி இவள் வதநாரவிந்தத்தின் நாளமாகிய கழுத்தும் அதைப் போன்றதாகவே யல்லவோ இருக்கவேண்டும்' என்று வெகு அழகான ஊஹரீதியில் பதிலுரைத்தாராம் அந்த புத்திமான். அது போலல்லவோ பேசுகிறீர்? தங்கமென்பது அறிவற்ற அசேதந வகுப்பிற் சேர்ந்த பொருள்.

அப்படியா நாமும்? நமக்கு நல்லதையோ கெட்டதையோ தெரிந்துகொள்ள ஆற்றல் இருக்க வில்லையா? அப்பகுத்தறிவைக்கொண்டு அஹிதத்திற்கு இடங் கொடாமல் ஹிதத்தையே நிறைத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது நமது கடைமையாயிருக்க, அது செய்யாமல் சோம்பேறியாகத் திரிந்து விட்டு, 'குற்ற மென்னுடைய தல்ல'வென்றால் அது இரட்டிப் பாகவன்றோ சமறும்? முழுகாமற் குளிக்காமல் அழுக்குப்படிந்து கிடக்கிற ஒரு சோம் பேறியைப் பார்த்து 'முட்டாளே! ஏனிப்படி அழுக்கடைந் திருக்கிறாய்?' என்றதற்கு, 'யானென்ன செய்வது? அழுக்கல்லவோ வந்து படைபடை யாகப் பற்றிக்கொள்கிறது' என்றானும். எனவே, குற்றம் என்னுடையது தான் என்று ஒப்புக்கொள்வதன்றோ நாணய மென்கிறார்.

இதனால் ஆத்மாவின் பூர்ணஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாமல் ஒளி மழுங்கிக் கிடப்பதே ஸம்ஸாரமென்றும், அதுவும்சேதநர்களுடைய ஸ்வ தோஷத்தா லேதான் ஏற்பட்டதென்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகிறது பார். இனி இதற்கு மேலும் ஒன்றைக் கேட்போம். 'ஸாதுவே! அப்படி மிகப் பரிசுத்த ராக இருந்த நீர் தவறாக என்றைக்கேனும் ஏதேனுமொரு அடாததைச் செய்து இவ்வில்லங்கத்திற் சிக்கிக்கொண்டீர் போலும்!' என்போமாயின், 'அல்ல: அப்படியல்ல. மாணிக்கத்தை மண்ணிற் புதைத்து வைத்தாலும் அது மண்ணாகி விடுமோ? அதுபோல எனது ஆத்மா முன்னொரு பொழு தில் முழுமையும் சுத்தமா யிருந்திருக்குமானால் அதன்மீது எப்பொழுதும் அழுக்கே பிடிக்காது. மேலும் அப்படிச் சுத்தமா யிருந்திருப்பின், யான் இவ்வழுக்கை வாரிப் பூசித்தான் கொள்வேனா? அநர்த்தத்தை ஏற்பதற்கே அசுத்திதானே காரணம். இனி அசுத்தியில்லை யென்றால் அநர்த்த மெங் கிருந்து வரும்? எனவே கர்ப்பரோகம் போல எனது ஸம்ஸாரப் பிணி அநாதிகாலமாகவே யுள்ளதுதான்' என்கின்றார்.

இதன்மேல், 'ஐயோ! இப்படி அநாதிகாலமாகவே மலிநமாய்க்கிடந்து உழலுகிற உமக்கு இனி விடியும் நாளேது? உமது வாணாள் முடிய வீணா கக் கிடந்து மடியவேண்டியதுதான் போலும்!' என்று சொல்லிவிட் டாலோ, 'ஏனய்யா! அப்படி அமங்களமாய்ப் பேசுகிறீர்? கர்ப்பப் பிணி யென்றாலும் ஸித்த ஔஷதத்தால் தீர்ந்துபோய் விடவில்லையா? கனி, எனப்படுகிற ஸுவர்ணச் சுரங்கத்தில் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்து மண் ணென்றே ஸாதாரணமாய் மதிக்கப் பெற்றுக் கிடந்த தங்கத் துகள்களையும் பௌதிக சாஸ்த்ர முறைப்படி எடுத்துக் காய்ச்சி உருக்கி வார்த்துப் பார்க் கையில் அதுவே பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன் பாளமாகப் பளபள வென்று ப்ரகாசிக்கக் காண்கிறோமன்றோ? எனவே, எனது ஆத்மா அநாதி காலமாய் மலிநமாகவேதான் இருக்கிற தென்றாலும் இதுவும் ஒரு நற்பொழு தில் சுத்தி பெறப்போகிற தென்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை' என்று வெகு

அழுத்தமாய் உறுதி கூறுகின்றார். இதனால் ஜீவராசிகளுக்குள்ள ஸம்ஸார மலம் அநாதி யென்றும், ஆனாலும் முடிவுள்ளது தானென்றும் ஏற்படுகிறது பார்.

கோபால்:—அண்ணா! நாயின் வாலை நீட்டிப் பிடித்தாலும் கைவிட்டவுடனே சுருட்டித்தான் கொள்ளும். ஏன்? அது பிறப்பிலேயே கோணலானதன்றோ? அதுபோல அநாதி காலமாய் மலினமாகவே யிருக்கிற இவ்வாத்மாவை ஏதோ ப்ரயாஸப்பட்டுச் சுத்தப்படுத்துகிறோம். ஆனாலும் அது பழையபடி ஆய்விட்டால் பட்டபாடு விழலுக் கிறைத்தாற் போல் பாழாகி விடாதா?

பலராம்:—தம்பி! அடுத்தபடியாக அதைத்தான் சொல்லவிருந்தேன். நீயாகவே கேட்டு விட்டாய். இக்கேள்விக்கு அந்த விமர்சகர் கூறும் உத்தரமென்ன?'அதொரு நாளுமில்லை; உருக்கிய நெய் மறுபடி வெண்ணெயாகுமா? ரஸவாதியினால் பொன்னாக மாற்றப்பட்ட செம்பு, திரும்பவும் முன்னுருவைப் பெறுமா?' என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பற்பல த்ருஷ்டாந்தங் காட்டி இச்சங்கையைக் களைந்து விடுகின்றார்.

கோபால்:—இந்த உபமாநம் இரண்டிலும் ஓரம்சத்தில் மஹத்தான வ்யத்யாஸம் தோன்றுகிறது. நெய் வெண்ணெயாகவோ தயிராகவோ அல்லது பாலாகவோ இருந்த நிலையிலும், அப்பொருள்களிலும் நெய்யினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சங்கள் அடங்கித்தானிருக்கின்றன. ஆனால் அது பால் தயிர் வெண்ணெய் இவற்றின் ஸ்தூலாம்சத்தில் மறைந்திருந்தது. பிறகு காய்ச்சித் தோய்த்துக் குழப்பித் திரட்டி உருக்குவதால் அந்த ஸ்தூலாம்சம் தனியாக ஒதுக்கப்பட்டு நெய்யின் ஸ்வாம்சம் மட்டும் திரிந்து தெளிந்து வருகையில் எஞ்சியது நெய்யாகிறது. ஆனதினால்தான் பால் தயிர்களின அளவைவிட நெய்யின் அளவு குறைவாகிறது. இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின்படி பார்த்தால், ஜீவர்களுடைய பரிசுத்தமான ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபம் அபரிசுத்தமான ஏதோ சில ஸ்தூலாம்சங்களில் அநாதிகாலமாய் மறைந்து கிடந்து, பின்னொருபொழுது மஹத்தான ப்ரயத்நத்தின் பேரில் அந்தக் கல்மஷமான ஸ்தூலாம்சங்கள் கழுவப்பட்டுப் போகையில் ஸ்வாபாவிகமான சுத்த ஸ்வரூபம் வெளிப்படையாக ப்ரகாசிக்கிறது. இதனால் ஜீவதத்வம் மற்றொன்றால் மறைக்கப்பட்டிருத்தலே ஸம்ஸார மென்றும், அம்மறைவு நீங்கி வெளித் தோன்றுவதே அதற்குற்ற புருஷார்த்தமென்றும் ஏற்படுகிறது.

நிற்க: மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் செம்பென்ற ஒரு லோஹமே ரஸவித்தையின் மஹிமையினால் பொன் எனப்

படுகிற வேறொரு லோஹமாக மாறி விடுகிறது. அதனால் தான் எந்த அளவு அல்லது நிறைக்கிச் செம்பை வைக்கின்றோமோ, அது தங்கமாக மாறிய பின்னரும் அந்த அளவுகாணலாகிறது. எனவே, இதன்படி பார்க்கையில், ஸம்ஸார தசையில் ஜீவனுயிருக்கின்ற ஆத்மாவே முக்தி தசையில் வேறு ஏதோவொரு ஆத்மாவாக மாறிவிடுகிற தென்றுகிறது. ஆகவே, முதல் த்ருஷ்டாந்தத்தில் சுரங்கத்தில் மண்ணோடு கலந்து கிடந்த ஸுவர்ண அணுக்கள் அம்மண்ணைக் காய்ச்சி எரித்து விட்டபின் ஒன்று சேர்ந்து தங்கக்கட்டி யாகிறதுபோல ஜடபதார்த்தத்தோடு கலந்திருக்கிற ஆத்ம ஸ்வரூபம் தக்க முறையினால் அந்த ஜடப்பொருள் விலக்கப்பட்டபின் சுத்தஸ்வரூபத்துடன் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆனாலும் அப்போதும் இப்போதும் எப்போதும் இது சுத்தந்தான் என்று ஏற்படுகிறது.

இரண்டாவது த்ருஷ்டாந்தத்திலோவெனில்: விதையானது உழுது விதைப்பதினால் முளை எனப்படுகிற வேறு ஜாதீயப் பொருளாக மாறி விடுவதுபோல, ஸம்ஸார நிலையில் ஜீவஜாதியாயிருக்கிற இவ்வாத்மா ஸாதனாநுஷ்டானத்தினால் ஜீவஜாதியல்லாத வேறு ஜாதீயனாக மாறிவிடுகிறானென்று ஏற்படுகிறது. இனி எந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின்படி வைதிகர்கள் ப்ரக்ருத விஷயத்தை வைத்து நிர்ணயித்திருக்கின்றார்கள் ?

பலராம்:—மேதாவியான எனது அருமைத் தம்பியே! இங்குக் குறித்த உபமானம் இரண்டிற்குள்ளும் நீ காட்டிய வாசி உள்ளதுதான். வைதிகர்கள் முதல் த்ருஷ்டாந்தத்தின் படியேதான் அர்த்த நிர்ணயத்தைச் செய்து கொள்கிறார்கள். ஏனெனில்: இவர்களுக்கு முக்தியென்பது ஆவரண நிவ்ருத்திமாத்ர மென்பதே கொள்கை. கிணறு வெட்டுவதால் ஜலத்திற் கிருந்த மறைவு (மண்) விலக்கப்பட்டதே யன்றிப் புதிதாக ஜல முண்டாக்கப்படவில்லை யென்பது போல, முக்திக்கிருந்த மறைவு போக்கப்பட்ட தன்றி ஜீவதத்வத்தின் ஸ்வரூபமும் போய்விடவில்லை ஜாதியும் மாறிவிட வில்லை என்றே இவர்களின் ஸித்தாந்த மாதலால், ஸ்வரூபத்திலோ ஜாதியிலோ மாறுதலைக் காட்டுகிற எந்த உபமானத்தையும் இவர்கள் பூர்ணமாய் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

ஆனால் இரண்டாவது த்ருஷ்டாந்தத்தைப் பூர்ணமாய்ப் பற்றுகிற மத வாதிகளு முண்டு. அவர்கள் சிறிய விதையே பெரிய மரமாகும்போது முன்னிருந்த பீஜரூபத்தையும் பீஜநாமாவையும் பீஜஜாதியையும் இழந்து வ்ருக்ஷத்திற்குள்ள விலக்ஷணமான நாமரூப ஜாதியாதிகளைப் பெற்று விலக்ஷண வஸ்துவாகிறது போல, ஸம்ஸார தசையில் ஜீவருக்குள்ள நாமரூபாதிகளைப் பெற்றிருக்கிற சேதநர்கள் (அல்லது பசுக்கள் அல்லது புத்கலர்கள்) ஸாதநாநுஷ்டான பலத்தால் ஈசனுக்குள்ள நாமரூபாதிகளைப் பெற்று ஈச்வரனாக

அல்லது ஈச்வரர்களாக ஆய்விடுகின்றன ரென்றுஞ் சொல்லுகின்றனர். அப்படிச் சொல்லுகிறது உபநிஷத்தைச் சார்ந்த மும்மதத்தி லொன்றுன வைதிகஸித்தாந்தமல்ல வாதலால் இப்போது யான் அதை விவரிக்காமல் விட்டுவைத்து, அதற்கு ஸமயம் வாய்க்கும்போது விஸ்தரித்துக் கூறுவேன்.

இது இம்மட்டில் இருக்கட்டும். இந்த விமர்சகரைப் பார்த்து இன்னு மொன்று கேட்போம். ' அப்பனே ! நீ சுத்தப்படுகிறதற்கு யாரை நம்பி யிருக்கிருய் ? ' என்றுலோ ' ஏன் இதிலென்ன ஸந்தேஹம்? அரிப்பெடுத்த வன்தானே சொரிந்துகொள்ள வேண்டும். பசி யெடுத்தவன்தானே புசிக்க வேண்டும். பிணி யெனக்கென்ருல் மருந்து உண்பதற்கு மாத்ரம் முத் தண்ணுவோ? என்னைக் கெடுத்துக்கொண்டதும் யான்தான். இனி யென்னை மீட்டு முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய பொறுப்பும் என்னது தான். கெடுதிக்கும் சில துஷ்டர்கள் துணையாகத்தான் இருந்தார்கள். நன்மைக்கும் சில நல்லார் உதவி வேண்டியதுதான். ஆனுலும் அவர்களாலே தான் யான் கெட்டேனென்றும் சொல்லிவிடுவதற் கில்லை. இவர்களே தான் என்னைத் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு செல்வார்களென்று சும்மா விருப்பதற்கு மில்லை. அன்றைக்கும் நான்தான் எனக்குச் சத்ருவாயிருந்தேன்; இன்றைக்கும் யானேதான் எனக்கு மித்ரனுகவும் விளங்குகிறேன் ' என்று சரமாரியாகப் பொழிந்து தள்ளுகிருர்.

' நல்ல தப்பா ! உம்மீது குற்றமில்லாமல் உண்மையாக முன்னுக்கு வரத்தான் பாடுபடுகிறீர். அது பலித்தேதீரு மென்கிற நிச்சயமென்ன? நிர்ப் பந்தந்தா னென்ன? ஒருகால் பலமளிக்கத் தவறியும் போய்விடலா மன்ருே?' என்று சற்று ஸந்தேஹப்பட்டு விட்டாலோ, ' புசித்தால் பசிதீரும் குடித் தால் விடாய் தீரும் ' என்பதிற்கூடத்தான் உமக்கு ஸந்தேஹ முண்டாக லாம். எதில்தான் உமக்கு நிச்சயம்? ஸந்தேஹாத்மா விநஸ்யதி. நீர்போமென் கின்ருர்.

'கோபிக்க வேண்டாம். அதுபோல் அல்லவே ஆயிரம் பேர் சோறுண்டு பசிதீருவதையும் ஜல மருந்தி சாந்தி பெறுவதையும் கண்ணுரப் பார்க்கின் ருேமே ' என்ருலோ, இங்கும் பதினுயிரம் பேர் பதம்பெற்றதாக ப்ரமா ணங்கள் முறையிடுகின்றனவே ' என்று திடமாக விடை கூறுகின்ருர்.

தம்பீ ! இது வரையில் யான் சொல்லியதிலிருந்து 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் நித்ய சுத்தமானது. அதன் கண்படர்ந்து அதன் ஸ்வய ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றதான ஒருவகை ஜடப் பொருளின் ஸம்பந்தமே அதற்கு ஸம் ஸாரம். இதுவும் அநாதிகாலமா யுள்ளது; ஆனுலும் அற்றுப் போகுந் தன் மையது. இது அடியோடு அற்றுப்போய் இவ்வாத்ம ஸ்வரூபம் தனக்

குள்ள எல்லா மேன்மையுடனும் விளங்குவதே இது பெறவேண்டிய மஹா புருஷார்த்தம். இந்த நன்னிலை இன்றுவரை கிடையாத குற்றம் நம்மைச் சேர்ந்ததேயன்றி இதற்குப் பிறரெவரும் பாத்யஸ்தரல்லர். நமது குற்றத்தால் ஏற்பட்ட குறையை நீக்கிக்கொள்வதற்கு நாமேதான் ப்ரயத்நம் பண்ணவேண்டும். பண்ணினால் பலம் கிடைப்பது நிச்சயம். தவறாது. இதிற் சிறிதளவும் ஸந்தேஹமில்லை' என்கிற 'விஷயங்கள் உனக்கு நன்றாக விளங்கியிருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். இவ்விஷயங்களெல்லாம் தேகமே ஆத்மாவென்கிற தீர்மாந முள்ளவர்களான நாஸ்திகர் நீங்கலாக தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷணமான ' ஆத்ம தத்வத்தை அங்கீகரிக்கின்றவர்களான ஆஸ்திகர் பெரும்பாலாருக்கும் (அதாவது: வைதிக அவைதிகரென்கிற வாசியற ஆத்ம விசாரகர் பலருக்கும்) பொதுவானவைக ளென்னலாம்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம்

ஜீவ ஸ்வரூபமும் ஸம்ஸார பந்தமும்

[ஸ்ரீ உப. வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்]

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரித்தோம். ஜீவன்கள் எல்லாரும் பகவானைப் போல ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையவர்களென்றும், பகவான் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடன் கூடினவனும் இருப்பது போல ஜீவன்களும் தமது சுத்த ஸ்வரூபத்தில் ஸர்வஜ்ஞர்களாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடன் கூடினவர்களாகவும் இருக்கிறார்க ளென்றும், ஆனால் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் விபுவாக (அதாவது— எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கக் கூடியதாக) இருப்பது போலன்றிக்கே ஜீவன்களுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாக இருக்கின்ற தென்றும், பகவானுக்குப் போல ஜீவன்களுக்கும் தம்மைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களைத் தமக்குத் தெரிவிக்கும் தர்ம ஜ்ஞாநமொன்று இருக்கின்றதென்றும், பகவானுடைய தர்ம ஜ்ஞாநம் ஒரு வித விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகாமல் எப்பொழுதும் சுத்தமாகவும் பூர்ணமாகவும் இருப்பது போலன்றிக்கே ஜீவன்களுடைய தர்ம ஜ்ஞாநம், அந்த ஜீவன்கள் கர்மத்திற்குப் பரவசர்களாக இருக்கும்பொழுது ஒரு வித ஸங்கோச விகா

ஸங்களை (அதாவது—குறைவையும் வ்ருத்தியையும்) அடைகின்றதென்றும், அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகிவிட்டால் அவர்கள் தமது தர்ம ஜ்ஞாநத்தின் பூர்ண விகாஸத்தையும் தமக்கு இயற்கையாயுள்ள கல்யாண குணங்களையும் திரும்பப் பெறுகிறார்களென்றும் அவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப் பட்டன. இந்த நிரூபணங்களுக்கு ப்ரமாணமாகச் சில மஹர்ஷி வாக்யங்கள் முதலானவற்றை இப்பொழுது உதாஹரிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில்,

"𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑌾"

[விஷ்ணு சக்தி என்று சொல்லப்படும் பர வஸ்துவை நிரூபித்தோம், க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களென்று சொல்லப்படும் ஜீவன்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம்] என்று ஆரம்பித்து ஜீவ ஸ்வரூபத்தை விவரிக்குமிடத்தில்,

"𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾 ॥
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑌾 𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾 𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌪𑌾𑌲 𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥"

[வி. பு. VI—8—61, 62, 63,]

[பரமான பகவானுகிற சக்தியையும் அபரமான ஜீவ சக்தியையும் காட்டிலும் அவித்யை என்றும் கர்மமென்றும் மூன்றாவது சக்தி ஒன்று உண்டு. கர்ம நிமித்தங்களான ஸர்வ சரீரங்களிலும் புகுந்து நிற்கும் ஜீவன்களெல்லாரும், இந்த மூன்றாவது சக்தியால் மூடப்பட்டவர்களாய், எப்பொழுதும் தொடர்ந்து நிற்கும் ஸகல வித ஸம்ஸார கஷ்டங்களையும் அடைகிறார்கள். இந்த ஜீவன்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநம் அந்தச் சக்தியால் மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜ்ஞாநமானது ஸகல ஜந்துக்களிடங்களிலும், ஒன்றில் ஏறியும் மற்றொன்றில் இறங்கியும், தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது.] இவ்விடத்தில் மஹர்ஷி, பகவான் முதலான எல்லாவற்றையும் 'சக்தி' என்று வ்யவஹரித்துக்கொண்டு, ஜீவ சக்தியானது கர்மத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், அப்படி ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் ஜீவன்கள் தாபத்ரயத்திற்கு ஆளாகிறார்களென்றும், அது காரணமாகவே அந்த ஜீவன்களிடம் ஜ்ஞாநமும் மழுங்கி நிற்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறார். ஜீவன்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநமானது பரிபூர்ணமாக இருக்கும் வரையில் அவர்கள் தாபத்ரயத்

தால் பீடிக்கப்படமாட்டார்க ளாதலால், அந்த ஜ்ஞாநம் ஒரு வித குறைவை அடைந்த பிறகே அவர்கள் ஸம்ஸார தாபங்களை அடைகின்றார்க ளென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன்களுக்கு இவ் விதம் நேரும் ஜ்ஞாந தாரதம்யமும் பின்வருமாறு நிற்கின்றதாம்.

“அப்ராணவத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோऽதிகா।
ஸரீஸ்ருபேஷு தேப்யோऽபி ஹ்யதிஶக்த்யா பதத்த்ரிஷு॥”

[வெளிப்படையாகத் தெரியாமலிருக்கும் ப்ராணனையுடைய கல் கட்டை முதலிய வஸ்துக்களில் அந்த ஜீவ சக்தியானது மிகவும் குறைந்த ஜ்ஞாநத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றது. புல் பூண்டு செடி மரங்கள் முதலிய ஸ்தாவர வஸ்துக்களில், கல் கட்டைகளில் இருப்பதைக் காட்டிலும் அந்த ஜ்ஞாநம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருக்கின்றது. புழு பக்ஷி மாடு முதலிய திர்யக் ஜந்துக்களில் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம்.] அந்தத் திர்யக்குக் களுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மநுஷ்யனுக்கு இன்னும் அதிகமென்றும், மநுஷ்யர்களிடம் காட்டிலும் தேவர்களிடம் இன்னும் அதிகமென்றும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இந்தத் தாரதம்யம் முழுவதும் தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்திற்கே தவிர, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்திற்கு நேர்வதில்லை என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது.

இந்தத் தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் எவ்வளவு குறைவை அடைந்தாலும் ஒரு பொழுதும் நாசத்தை அடைகின்றதில்லை என்றும், அது நித்யமான ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தின் தர்மமானதால் அந்த ஸ்வரூபம் போல அதுவும் நித்யமாகவே இருக்கின்றது என்றும் ச்ருதிகள் விளக்குகின்றன. ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில், தூங்கும்பொழுது ஜீவன்களிடம் இந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதா இல்லையா என்பதை விசாரித்து வருமிடத்தில், ‘இந்தத் தர்ம ஜ்ஞாநம் அவிநாசி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“யத்வை தந்ந விஜாநாதி, விஜாநந்வை தந்ந விஜாநாதி;
நஹி விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, அவி
நாஶித்வாத்। ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்விபக்தம் யத்விஜாநீயாத்,”

[ப்ரு. VI 3-30]

என்னும் வாக்யம் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருளாவது—‘ ஜீவனே ஜ்ஞாதா [அதாவது—அறியும் ஸ்வபாவ முள்ளவன்.] அப்படிப்பட்ட ஜீவன் தூக்கக் காலத்தில் ஏன் ஒன்றையும் அறியவில்லை என்றால், அவனுக்கு அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞாநம் இருந்தும் ஒன்றையும் அறியாமலே

இருக்கிறான் என்பதே அதற்கு ஸமாதாநம். ஏனென்றால்: ஜ்ஞாதாவாகிற ஜீவனுடைய தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் நாச மடையும் ஸ்வபாவத்துடன் கூடின தன்று ; ஆகையால் அது அப்பொழுது நாச மடைந்து விட்டது என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. அந்தத் தூக்கக் காலத்தில் தன்னைத் தவிர்த்த வேறொரு வஸ்துவும் தனக்கு இல்லையாதலால் அவன் ஒன்றையும் அறியவில்லை'. இதனால் ஏற்படுவது என்ன வென்றால், 'தூக்கக் காலத்தில் நமக்கு நம்மைத் தவிர்த்த வேறொரு வஸ்துவின் ஜ்ஞாநம் உண்டாகாமல் இருப்பது, அப்பொழுது நம்முடைய தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் இல்லை என்னும் காரணத்தாலன்று ; அந்த ஜ்ஞாநம் அவிநாசியானதால் எப்பொழுதும் அது நம்மிடம் இருக்கின்றது. ஆனால், அந்த ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படக் கூடிய வேறொரு வஸ்துவும் அப்பொழுது இராததே நாம் அப்படி ஒன்றையும் அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம்' என்பது தான். தூக்கக் காலத்தில் தூங்குபவனுடைய இந்த்ரியங்கள் உபரதங்களாக இருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணம்.

இந்த ஜீவன்களைப்பற்றி இன்னும் ஒரு விஷயம் நாம் கவனிக்க வேண்டியது உண்டு. அதாவது : 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் திர்யக் ஜந்துக்கள் ஸ்தாவரங்கள் என்று பல வித ஜந்துக்கள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ஜந்துவும் தன் தனக்குத் தகுந்த சிற்சில ப்ரயத்நங்களைச் செய்வதும் சிற்சில கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதும் சிற்சில பலங்களை அநுபவிப்பதுமாக இருக்கின்றது. 'இவன் நம்மைச் சேர்ந்தவன்; ஆகையால் இவனுக்கு நாம் இஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும். இவன் நம்மைச் சேராதவன்; ஆகையால் இவனுக்கு அநிஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று எல்லாரும் பற்பல கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். இந்த ப்ரவ்ருத்திகளுள் ஒன்றும் சுத்த ஜீவன்களைச் சேர்ந்ததன்று; சுத்த ஜீவன்களுக்கு அம்மாதிரி கர்த்ருத்வமாவது கர்மங்களைச் செய்வதாவது அந்தக் கர்மங்களின் பலத்தை அநுபவிப்பதாவது ஒட்டமாட்டாது' என்பது தான். இவையெல்லாம், ஜீவன்களின் ஜ்ஞாநத்தை மறைத்துக்கொண்டு அதன் ப்ரகாசத்தைக் குறைத்துக்கொண்டும் நிற்கும் கர்மங்களின் கார்யமே. ஜீவன்கள் சேதநர்களாக இருக்கிறபடியால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் கர்த்ருத்வம் முதலியவை அவர்களுக்கு உண்டு; ஆனால் அவை, இப்பொழுது இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் அஸாதாரணமாகத் தென்படும் கர்த்ருத்வம் போன்றதல்ல; அவை இவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள் என்பதுதான் விவக்ஷிதம். இந்த விஷயம் பகவத் கீதையில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் ஜீவன்களுடைய ஸ்வாபாவிக ரூபத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"ந கர்த்ருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு: |
ந கர்மபலஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்த்ததே ||
நாதத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: |
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ:"

[இந்த லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஜந்துவுக்கும் அஸாதாரணமாகத் தென்படும் ப்ரயத்நத்தையோ கர்மங்களையோ அந்தந்தக் கர்மங்களால் உண்டாகும் பலாநுபவத்தையோ, ஸ்வாபாவிகமான சுத்த ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் ஜீவன் உண்டுபண்ணவில்லை. அநாதி காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் ப்ரக்ருதி வாஸனையே இவைகளை உண்டுபண்ணுகின்றது. நமது புத்ராதிகளுடைய துக்கத்தை நாம் போக்கடிக்க ப்ரயத்நப்படுவதும், நமக்கு ப்ரதிகூலராயுள்ள சத்ருக்களின் ஸுகத்தைத் தடுக்க ப்ரயத்நப்படுவதும், அப்படி ப்ரயத்நப்பட்டு அதற்கு அநுகுணங்களான கார்யங்களைச் செய்வதும், அவைகளைச் செய்து அதனால் ஏற்படும் பலத்தை அநுபவிப்பதும், ஆகிய இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதி வாஸனையின் கார்யங்களே. நமது ஜ்ஞாநத்தைக் குறைக்கும் சக்தியுள்ள பூர்வ பூர்வ கர்மங்களால் நமது ஜ்ஞாநம் குறைவுபடவே, நாம் மோஹத்தை அடைந்து இம்மாதிரி கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றோம்.]

இதுவரை ஜீவ ஸ்வரூபம் விசாரிக்கப்பட்டது. இனி இப்படிப்பட்ட ஜீவன்கள் ப்ரக்ருதி வாஸனைக்கு எவ்விதம் ஆளாகின்றார்கள்? அப்படி ஆளாவதால் அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஹாநி ஏற்படுகின்றது? இவை முதலிய சில விஷயங்களைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி கணக்கற்று இருக்கும் ஜீவன்களுள் சிலர், அநாதி காலமாகத் தமது சுத்த ஸ்வபாவத்துடனேயே இருந்துகொண்டு, தம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அநுகுணமான கைங்கர்ய புருஷார்த்தத்தை எப்பொழுதும் அநுபவித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 'நித்யர்கள்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். மற்றும் சிலர், ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டிருந்து, பிறகு பகவத் க்ருபையைப் பெற்றுக் கர்ம பந்தத்திலிருந்து விடப்பட்டவர்களாய் நித்யர்கள் போல் பகவதநுபவம் செய்துகொண் டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் 'முக்தர்கள்'. மிகுதியாக இருக்கும் ஜீவர்களெல்லாரும் ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டவர்களாக இருக்கிறபடியால், அவர்கள் 'பத்தர்கள்' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்களைப்பற்றியே நாம் இப்பொழுது விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது.

'ஸம்ஸார பந்தம்' என்றால் என்ன? 𑌸𑌂𑌸𑌰𑌤𑌿 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌃 [ஜீவன் இதில் ஸம்ஸரிக்கிறான் என்று ஸம்ஸாரம்] என்பது 'ஸம்ஸாரம்' என்பதன் வ்யுத்பத்தி. பிறப்பும் இறப்பும் சக்ரம் போல் சுழன்று வருகின்றன. அந்தச் சுழல்களில் இடைவிடாமல் சுற்றி வருவதே 'ஸம்ஸரிக்கிறது' என்பதன் பொருள். நாம் செய்யும் அபராதத்திற்காகப் பகவானால் நாம் இம்மாதிரி சுழன்று வரும்படி ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இது நமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு தண்டனையே. நம்மால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவைகளாக நமக்குச் சில கட்டளைகளைப் பகவான் இட்டிருக்கிறான் என்றும், பகவான் ஸ்வாமியாகவும் நாம் அவனுடைய தாஸர்களாகவும் இருக்கிறபடியால் நாம் அந்தக் கட்டளைகளுக்கு உட்பட்டு நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்றும், அப்படி உட்பட்டு நடவாமல் நாம் அவைகளை மீறி நடந்தால் நாம் அபராதம் செய்தவர்களாகிறோம் என்றும், அம்மாதிரி நாம் அபராதிகளாக இருப்பதனாலேயே நமக்கு இந்தத் தண்டனை ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்றும் சாஸ்தரங்கள் சொல்லுகின்றன. எக்காலத்தில் நாம் இவ்விதம் அபராதத்தைச் செய்தோமென்றாவது எவ்விதமான அபராதத்தைச் செய்தோமென்றாவது நம்மால் இப்பொழுது அறிவதற்கு முடியாது. நிற்க, நாம் எப்பொழுதோ ஒரு அபராதத்தைச் செய்தோம் என்பதுமில்லை. நாம் செய்திருக்கும் அபராதங்கள் கணக்கற்றவை; மறுபடியும் மறுபடியும் அவைகளை நாம் செய்து கொண்டே இருக்கிறோம்.

"𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌨𑌿𑌯𑍁𑌤𑌾 𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌂

𑌤𑌤𑍍𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌤𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑌿𑌹 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇"

[கணக்கற்ற காலம் அநுபவித்தாலும் கழியாமல் இருக்குமளவு எல்லையிராத அபராதங்களை நாம் அரை க்ஷணத்தில் செய்கின்றோம்] என்பது நமது ஸ்வபாவத்தை அறிந்திருப்பவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. ஆனால், இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கேவலம் தண்டனை என்று சொல்வதும் சரியன்று. நம்மை இந்தத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தும் பகவான், அந்தத் தண்டனையை நாம் அநுபவித்து வரும் காலத்திலேயே அந்தத் தண்டனையிலிருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ளும் யோக்யதையையும் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த யோக்யதையை நாம் சரிவர உபயோகப்படுத்தினால் நமக்கு இந்தத் தண்டனை விட்டுப் போகுமானதால் இந்த ஸம்ஸாரம் நமக்கு அநுகூலமாகவும் இருக்கின்றது என்பதையும் நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும்.

நாம் பகவானிடம் செய்யும் அபராதங்களுள் ஒன்று மிகவும் பெரியது; அதுவே மற்றை அபராதங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகின்றதென்று பெரி

யோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது—நாம் ஸ்வபாவத்தால் பகவானுடைய தாஸர்களாகவும், ஆகையால் அவனுடைய சொத்தாகவும் இருக்க, அதை மறுத்து 'நாம் நம்முடைய சொத்தே; அதாவது-நாம் ஸ்வதந்த்ரர்களே, மற்றை ஒருவனுக்கும் பரதந்த்ரர்களல்லர்' என்று நினைப்பதும் அந்த நினைவுக்கு அநுகுணமாக நடப்பதுமே. பகவானுடையச் சொத்தை நாம் நம்முடையதென்று அபஹரிப்பதால் நாம் மிகப் பெரிய திருட்டைச் செய்தவராகிறோம் என்பதே இதைப் பெரிய அபராதமென்று சொல்வதற்குக் காரணம்.

“ கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா”

[அவ்விதம் பகவானுடைய சொத்தாகிற ஆத்மாவைத் தன்னுடையதென்று அபஹரிக்கும் திருடனால் என்ன பாபம் தான் செய்யப் பட்டதாகவில்லை?] என்பது மஹர்ஷிகளின் வாக்யம். இந்தப் பாபம் நம்மிடம் இருக்கும் வரையில் நமக்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸார பந்தமாகிற தண்டனையும் நம்மைத் துடர்ந்தே நிற்கின்றது. எப்பொழுதாவது நாம் இந்தப் பாபத்தை உணர்ந்து, நாம் திருடியிருக்கும் சொத்தை அதற்குச் சொந்தக்காரனாகிற பகவானுக்கு நம்முடைய குற்றத்திற்குத் தகுந்த அநுதாபத்துடன் திருப்பிக்கொடுக்க ப்ரயத்நப் பட்டால், அப்பொழுது, கருணா நிதியாயுள்ள அந்தப் பகவான் நமது அநுதாபத்தை வ்யாஜமாகக் கொண்டு நம்மை மன்னிக்கிறான் என்பது மாத்ரமின்றிக்கே, நாம் இவ்வளவு காலமாகச் செய்துள்ள மற்றை அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் பொருத்து நம்மை தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்கிறான் என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. நமக்குள் எவ்வளவு பெயர்கள், அப்படிச் சாஸ்த்ரம் சொல்வதை நம்பி நமது பாபத்தைப் பாபமென்று உணரவோ, அது காரணமாக அதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளவோ ஸந்நத்தரா்க இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

(தொடரும்)

ஸத் சூத்ர தர்மம் :—இது ஒரு சிறிய புஸ்தகம். இதில் நாலாவது வர்ணத்தார்களால் தினம் தோறும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவையாக மஹர்ஷிகளால் சொல்லப் பட்டுள்ள தர்மங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, புக்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. விலை அணா 2; தபால் சார்ஜு வேறு. “ திருச்சி ஜில்லா எலமனூர் போஸ்ட் திருப்பள்ளத்துறை ஸ்ரீ. உ. வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ” என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சம்.

அத்யாத்ம யோகம் அல்லது ஆத்மப் பயிற்சி.

அத்யாத்ம யோகம் அல்லது ஆத்மப் பயிற்சி என்னும் இந்நூல் குக தாஸரால் இயற்றப்பட்டு, பரஹ்ம ஸ்ரீ K. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரிகளின் முகவுரையோடு கூடியது ; 272 பக்கங்கள் அடங்கியுள்ளது.

இந்நூல், வடமொழிப் பயிற்சியில்லாத சிறுவர்களும் பிறரும் சாஸ்த்ரங்களின் ஸாராம்சத்தை அறியுமாறு, ஆஹாரம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ஸங்கீதம், பஜனை, ஜகாக்ரியம், ஸமாதி முதலிய விஷயங்களைக் குறித்து உபநிஷத்துக்களின் ஆதாரத்தைக் கொண்டும் மற்றைச் சாஸ்த்ரங்களின் உபதேசங்களைக் கொண்டும் தத்கால அநுபவத்திற்கு உரியபடி தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. முக்யமாய், ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டிய முறையும் தஹரோபாஸநா விதமும் இந்நூலில் வெகு அழகாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. 'ப்ராசீநமதக் கோட்பாடுகளும் இக்காளில் சரியானவைகள் தாம்' என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்புவோரும், ச்ரத்தாளுக்களான மஹான்களும், அதிக ச்ரமப்பட்டு உத்க்ரந்தங்களைப் பார்க்க அவகாசமில்லாதவர்களும், அத்யாத்மப் பயிற்சியில் ப்ரயத்நப்படும் சிறுவர்களும் இந்நூலைப் பார்க்க வேண்டியது மிகவும் அவச்யமாகும்.

இதன்விலை ரூ. 2—8—0. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள், 'கார்யதர்சி, குஹாலயம், சேங்காலிபுரம், தஞ்சாவூர் ஜில்லா' என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்

(1)

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநம்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை ஸம்பாதகருக்கு:—

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநமென்று அடியேன் எழுதி அனுப்பிய விஷயத்தை ப்ரசுரம் செய்ததைப் பற்றி ஸந்தோஷம். ஆனால் அதில் சில அம்சங்கள் ஸங்க்ரஹித்து அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருந்தாலும், 'அஹிர்புத்ந்ய சப்தத்தில் ரேபம் இருப்பதற்கு ஸமாதானத்தை எழுத வேண்டும்' என்ற பூர்வ பக்ஷிகள் கேட்டிருப்பதாலும் அது முக்யமான விஷயமானதாலும் அந்த விஷயத்திற்கு அடியேன் எழுதி இருந்த ஸமாதானத்தை மறுபடியும் எழுதி அனுப்பி இருக்கிறேன். அதை மாத்ரமாவது தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

"ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் ஸ்ரீ தேசிகனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட 'அஹிர்புத்ந்ய விச்வேதேவ' சப்தங்களில், சென்ற ஸஞ்சிகையில் அடியேன் எழுதியிருக்கிறபடி, அநுப்ரஸக்தியே இல்லாததனாலும், "பஜதஹிர்புத்ந்ய லக்ஷித" என்பது முதலான ப்ரயோகங்களில் 'அஹிர்' என்கிற ரேபத்திற்கு "பூர் புவஸ்வஸ்தரு :" என்கிற ஸஹஸ்ர நாம சப்தத்திலிருக்கும் ரேப விஷயத்தில் ஸ்ரீ பட்டர் சொல்லியிருக்கும் ரீதியை அநுஸரித்து, 'அஹிர்' என்கிற ரேபாந்தமான மற்றொரு ரீபா

தத்தை ஆக்ருதி கண பாடங்களில் சேர்த்து அங்கீகரிக்கக் கூடுமோதலாலும், ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஓரிடத்திலும் வ்யாகரண சாஸ்த்ர விரோதமே இல்லையென்று சொல்வதுதான் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுடைய ஸ்வாரஸ்யத்திற்குப் பொருந்தின விஷயம்.

இப்பொழுது சிலர், உத்யாந பத்ரிகையில் 'ஷி ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ஸ்ரீ தேசிகன் அலுக்கை அருளிச் செய்திருப்பதாகச் சொல்வதுதான் ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு அநுகுணம் என்று எழுதி இருப்பதோடு அடியேனால் எழுதப்பட்ட 'அலுக் ப்ரஸக்தி இல்லை' என்னும் பக்ஷமானது ஸூக்தி ஸ்வாரஸ்ய விருத்தமென்றும் எழுதி, 'ஆனால் வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் ஷி சப்தங்களில் அலுக்கை விதிக்கக் கூடிய ஸூத்ரங்கள் இல்லை. அப்படி இராவிட்டாலும், ஷி சப்தங்களுக்கு ப்ரயோக ப்ரஸித்தி இருப்பதைக் கொண்டு இங்கு அலுக்கை விதிக்கக்கூடிய ஸூத்ரத்தைப் பஹுள சப்த பாட மூலமாக நாம் கல்பிக்க வேண்டியது அவச்யம்' என்றும் எழுதி இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயம் சரியன்று என்பது சென்ற ஸஞ்சிகையில் அடியேன் எழுதி இருப்பதிலிருந்தே நன்றாக விளங்கும். ஆனால், இவர்கள் ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளை நமது பூர்வ பக்ஷிகள் தூஷிப்பது போல தூஷியாமல் வேறு விதமாக ஸமர்த்தித்திருப்பதால் இந்த விஷயத்தின் ஸாதுத்வத்தையும் அஸாதுத்வத்தையும் அடியேன் கவனிக்க வேண்டிய அவச்யமில்லை. அடியேன் செய்திருக்கும் நிர்வாஹம் அஸ்வாரஸ்ய முள்ளதென்று அவர்கள் எழுதியிருப்பதைப் பற்றி மாத்ரம் ஒரு வார்த்தை சொல்லும்படி ஸம்பவிக்கின்றது. அதாவது—'அடியேன் எழுதி இருக்கும் நிர்வாஹமானது தற்காலத்தில் பண்டிதோத்தமர்களென்று ஸுப்ரஸித்தர்களான (1) ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஆஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகேத்யாதி ஸமஸ்த கல்யாண குணகண பரி பூர்ணர்களான ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்களாலும் (2) ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸமஸ்த கல்யாண குணங்கள் பரிபூர்ணரான ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமியாலும், (3) மஹா மஹோபாத்யாய அபிநவ பட்ட பாண இத்யாதி அநேக பிருதலங்க்ருதரான ஆர். வி. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியாலும், (4) திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீ ராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியாலும், (5) திருக்குடந்தை அக்நி ஹோத்ரம் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் தாததேசிக தாதாசார்ய ஸ்வாமியாலும், (6) மோஹனூர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியாலும் (7) நரூர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் நாராயண ஐயங்கார் ஸ்வாமியாலும் இன்னும் அநேக பண்டிதர்களாலும், திருக்குடந்தை ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸபையாலும் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான விஷயமென்று ச்லாகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது' என்பதுதான். ஆனாலும் மத்யஸ்த த்ருஷ்டிகளான வித்வான்கள் முக்யமாகக் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. அதாவது—'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஸாதுத்வத்தை ஸமர்த்திக்கிற இவ்விரண்டு பக்ஷங்களுக்குள் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு விரோத லேச ப்ரஸக்தியே இல்லை என்று ஸமர்த்திக்கிற அடியேனுடைய பக்ஷம் ஸ்வாரஸ்ய முள்ளதா? அல்லது வ்யாகரண சாஸ்த்ர விருத்தமென்று தூஷிக்கப்படும் ஓரர்த்தத்தை ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் நாமாக ஆரோபித்து அந்த விரோதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக நமது இஷ்டப்படி வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில ஸூத்ரத்தைக் கல்பிப்பது ஸ்வாரஸ்ய முள்ள பக்ஷமா?' என்பதுதான். இவ்விஷய தாரதம்யத்தையும் உத்யாந பத்ரிகையின் பத்ராதிபருடைய அநுமோதகம் பக்ஷாந்தர ஸாதகமாகா'தென்பதையும் யதாவஸரம் பரக்க நிரூபிப்போம்.

திருப்பளாத்துறை
10—3—1934

புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

(2)

ஸ்ரீஶ்ருத தேஶிக வேதாந்ததேஶிக வரவரமுநிப்யோ நம:॥

ஸச்சரித்ர ரக்ஷா ஸூக்தி விமர்சம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை ஸம்பாதகருக்கு:—

சென்ற கார்த்திகை மார்கழி மாதத்து ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீமதுபய வே. புத்தங் கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமியால் வெளியிடப் பட்டுள்ள "ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநம்" என்னும் வியாஸத்தை வாசித்தோம். இது சிறிதும் பொருந்த மாட்டாத நிரூபணம் என்பதை நாம் விரிவாக எடுத்துரைத்து "ரக்ஷாவிரோதநாஶாவப்ரகாஶிகா" என்னும் பெயர் பூண்ட ஒரு க்ரந்தத்தை சுத்த ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதி தேவநாகர லிபியில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். 'ரக்ஷா' என்றால் ஸச்சரித்ர ரக்ஷை. 'விரோதநம்' என்றால் ஸூக்திவிலோசநம். ஆக இந்த இரண்டு கிரந்தங்களிலுமுள்ள விவாதாஸ்பத வாக்யங்களின் உண்மையான கருத்தை விளக்குவ தென்பது எமது நூற் பெயரின் பொருள்.

தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சில ஆசார்யவர்யர்களை உத்தேசித்து ஶப்தப்ரயோகம் உள்ளது. அது ஸமஞ்ஜஸமன்று என்பதை நாம் விவரிக்கப் புகுந்த காலத்து [பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்வ மென்கிற நூலில்] எழுதியிருந்த சில வாக்கியங்களை மூலமாகக் கொண்டு புத்தங் கோட்டகம் ஸ்வாமியால் விசாரம் கிளப்பப் பட்டது. ஆச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளின் மேல் தேசிகன் ஏறிட்டுரைத்த தூஷணங்கள் சிறிதும் ஏறமாட்டா வென்பதை நாம் விளக்கியிருந்தோம். ஆச்சான் பிள்ளையை நோக்கி அநாவச்யகமாகவே மந்தபத ப்ரயோகம் செய்யப்பட்ட தென்று நிரூபித்தோம். அதைப்பற்றின விடை யாதொன்றும் வெளிவரவில்லை. அதனால் "ஹதி ஶப்தோஹம் ப்ரக்ஷிப்தம்" "ருஜ்வர்த்தஜ்ஞாநவஹாஸ்யம் தத்" இத்யாதி ரஹஸ்யத்ரயஸாரவாக்யங்கள் ப்ராமாதிகங்களே யென்பது புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி முதலானவர்களாலும் அங்கீகரிக்கப் பட்டதாயிற்றென்று விவேகிகள் தெளியலாம்.

அங்ஙனன்றிக்கே ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகள் உபேக்ஷ்யங்கள் தானென்றும் ருஜ்வர்த்தஜ்ஞாநவஹாஸ்யங்களே யென்றும் ஸாதிக்க விருப்பமும் துணிவு முடையவர்கள் அதைப்பற்றி தாராளமாக விஷய நிரூபணம் செய்ய முன் வரலாம்.

இரண்டாவது விஷயம்—ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளால், விச்வேதேவ பதத்தில் அலுக் ஸமாஸம் தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது ஸ்பஷ்டம். அப்படி அலுக் ஸமாஸம் என்பது பொருந்தா தென்றும், "விச்வே தேவார்த்தே" என்னமல் "விச்வ தேவார்த்தே" என்றுதான் சொல்ல வேணுமென்றும் தோழப்பர் ஸூக்திவிலோசநத்தில் நியமிக்கிறார். தேசிகனுடைய திருவுள்ளப்படி "விச்வே தேவார்த்தே" என்பது ஸாதுவாள வ்யவஹாரந்தானென்று தேறுகின்றது; தோழப்பருடைய அபிப்ராயத்தின் படி அது மந்தர்களின் வ்யவஹாரம் என்பதாகத் தேறு

இன்றது என்று நிரூபிக்கிற முகத்தால் தோழப்பர் தேசிகனை மந்தரென்று கருதின தாக விளங்குகின்ற தென்றும், ஆச்சான் பிள்ளையை மந்தரென்றதற்கு இது விடை போலு மென்றும் நாம் எழுதி யிருந்ததுண்டு.

இதற்கு வெகு விரிவாக ஸமர்தான மெழுதப் புகுந்த புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமிகள் விச்வேதேவ பதத்தில் அலுக் ஸமாஸவாதம் தேசிகன் அடியோடு செய்ததேயில்லை யென்றும் தேசிகனுடைய அபிப்ராயமும் தோழப்பருடைய அபிப்ராயமும் வேறன்றியே ஒன்று தானென்றும் எழுதி முடித்து விட்டார்.

ஸுஹ்ருத்ப்ராப்யத்வத்தையும் விச்வே தேவ பதத்தையும் தேசிகன் ஒரு கோர்வையாக எடுத்திருக்கிறார். ஸுதர்சநாஷ்டகத்தில் ‘ஹஜஜ ஸுஹ்ருத்ப்ராப்ய ருக்ஷித’’ என்று ப்ரயோகம் செய்திருக்கிறார். அதனால் ஸுஹ்ருத்ப்ராப்யத்வத்தில் அலுக் ஸமாஸமே தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றின தென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. தத்ஸஹவஸித மான விச்வதேவத்வத்திலும் அலுக் ஸமாஸமே ஸுஸ்பஷ்ட மென்பதை ஒரு ஸூக்ஷ்மதர்சரும் அபலபிக்க மாட்டார்—என்கிற இவ்விஷயத்தை நாம் எற்கனவே வெளியிட்டிருந்தும் அதைப் பற்றி ஒரு உத்தரமும் உரையாமல் அந்வய க்ரமங்களைத் தம் இஷ்டப்படி வேறுபடுத்தி ஏதோ எழுதி முடித்திருக்கிறார். ஸச்சரித்ர ரக்ஷா ஸூக்திகளுக்கு அடியேன் காட்டியிருக்கிற அபிப்ராயமே இணங்கின தென்றும், புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி செய்திருக்கிற அந்வயக்ரமம் ஏற்காதென்றும் திருவையாற்றிலிருந்து வெளிவருகின்ற உத்யாந பத்ரிகையும் நிஷ்கர்ஷித்து விட்டது. மாசிமாதத்தில் வெளிவந்த உத்யாந பத்ரிகையில் (பக்கம் 77ல்) “ஸுஹ்ருத்ப்ராப்யாதி ஸமாஸவிசாரஃ” என்னும் வியாஸம் V. R. S. தாதாசார்ய சிரோமணியால் எழுதப் பட்டுள்ளது. அதன் கீழ் அந்த பத்திரிகா ஸம்பாதகரும் சில கோச ப்ரமாணங்களைக் காட்டி அதுவே மிகவும் யுக்தமான தென்று ஸமர்த்தனம் செய்திருக்கிறார். விச்வேதேவ பதத்தில் அலுக் ஸமாஸமேயுள்ள தென்றும், அப்படியே முன்னோர்களெல்லாரும் கருதியுள்ளார்களென்றும், தேசிகனும் அதையே தழுவியருளினரென்றும் அதில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இவற்றால் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமியின் ஸமர்த்தனம் முழுதும் தவறான தென்று விளங்கும். இவ்விஷயத்தை அடியேன் பலவகை உபபத்திகளுடனும் ப்ரதிவசனின் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தத்துடனும் நன்கு நிரூபித்து ரக்ஷாவிசார ஸமர்த்தன ப்ரகாசிகா ரூபேண வெளியிட்டிருக்கிறேனென்பதை இங்கு விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டேன்.

விருப்ப முள்ளவர்கள் 0 5 0 ஸ்டாம்பு அனுப்பினால் அந்த ஸஞ்சிகையை அடியேன் அனுப்புவேன்.

இங்ஙனம்

வேத வேதாந்த வைஜயந்தி
காஞ்சீபுரம்.
13—3—1934

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

(2)

ஸமீபத்தில் நமக்குக் கிடைத்த தீபிகையின் தை மாதத்து ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி அஹிர்புத்ந்ய சப்த விஷயமாக எழுதியிருக்கின்ற வ்யாஸத்தையும் பார்த்தோம். அதற்கும் நம்முடைய "ரக்ஷா விலோசந பாவ ப்ரகாசிகை" யில் ப்ரத்யாக்யாநம் காணத்தக்கது. "ஹஜஉஹிப-ந்யூ௵க்ஷித" என்கிற ஸ்வாமி தேசிகனுடைய ப்ரயோகத்தை நாம் ஏற்கெனவே எடுத்துக்காட்டியிருந்தோம். ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் அஹிர்புத்ந்ய பதத்தையும் விச்வேதேவ பதத்தையும் ஸஹசரிதமாக எடுத்துக்காட்டியருளின தேசிகனது திருவுள்ளத்தை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். அந்த இரண்டு பதத்திலும் பூர்வாவயவம் ஸுப்போடு கூடியே ஸமஸ்தமாக்கப் பட்டிருக்கிறதை இசைந்தே தேசிகன் அவற்றை உதாஹரித்தருளினர் என்பது ஒருவராலும் மறுக்க வொண்ணாது. வ்யாகரண சாஸ்த்ரம் இடந்தாராமையாலே அங்கு அலுக்கிருப்பதாக தேசிகன் ஒருகாலும் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கமாட்டாரென்பதொன்றே புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதம். தேசிகன், "ஸுநாஸாவஸநாஹாவாஸ" என்று எழுதவேண்டுமிடத்தில் "ஸுவிஸ்ஹாவாஸ" என்று எழுதியிருக்கிற ஸ்வாரஸ்யத்தை ஊன்றி நோக்கவேண்டும். ச்ருங்க க்ராஹிகயா இங்கு அலுக் விதாயகமான சாஸ்த்ரம் இல்லையென்பதை தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியே "ஸுவிஸ்ஹாவாஸ" என்று அருளிச்செய்தார். ப்ராமாணிக ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யத்தைக்கொண்டு அஹிர்புத்ந்ய விச்வேதேவ பதங்களில் அலுகாச்ரயண முள்ளது போலே, 'உஹதெ தெவதாய' என்பதில் அது சொல்ல முடியாது. அப்படிப்பட்ட ப்ரஸித்தி இல்லாமையால்—என்கிற விவ்வளவே அங்கு தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பது. உத்யாந பத்ரிகா ஸம்பாதக மஹாசயர்களும் இந்த அபிஸந்தியையே ஸப்ரமாணமாகத் த்ருடப்படுத்தி யுள்ளார்கள். ஆகவே 'விச்வேதேவார்த்தே' என்றும், 'விச்வேதேவரூபீ' என்றும் புரோஹிதாதிகள் சொல்லி வருவது யுக்தந்தானென்பது தேசிகன் திருவுள்ளம். அது அயுக்தமென்பது தோழப்பருடைய வாதம். மற்ற விஷயங்களின் விவரணம் நமது பாவ ப்ரகாசிகையில் தினவடங்கத் தெளியக் காணத்தக்கது.

காஞ்சீ
20-3-34. } ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

[இந்த விஷயத்தைப் பற்றிய சர்ச்சை, இனி தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப் படமாட்டாது என்பதை நாம் இதனால் நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீபிகை ஸம்பாதகர்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ விபூதி

(1)

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் காலக்ஷேபங்கள்.

சென்ற மூன்று மாத காலமாகத் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் வேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபங்கள் ப்ரதி தினம் நடந்து வருகின்றனவென்பது அநேகர்க்குத் தெரிந்திருக்கலாம். ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஆஸ்தாந வித்வானுன பண்டித பூஷணம் ஸ்ரீ. உ. வே. தில்லையம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்ய ஸ்வாமி சென்ற கார்த்திகை மீ ஸ்ரீ கத்தவால் ஸம்ஸ்தாநத்தில் ப்ரதி ஸம்வத்ஸரம் நடத்தப்படும் வித்வத் ஸபையில் பரீக்ஷார்த்தமாக வரும் வித்வான்களைப் பரீக்ஷித்து, அவரவர்களுடைய யோக்யதைக்குத் தக்கவாறு ஸம்மாநம் அளிக்கவேண்டிய கார்யத்துக்காக ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கரால் நியமிக்கப்பட்டு கத்தவால் ஸம்ஸ்தாநத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்கு ஸபை முடிவு பெற்றவுடன் திருவல்லிக்கேணிக்கு இவ்வருஷம் மார்கழி மீ முதல் தேதி எழுந்தருளினர். அந்த ஸமயம் ஷை ஸ்வாமியின் பாண்டித்யத்தின் பெருமையை ஏற்கனவே அநுபவித்த சில ஆஸ்திகர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, அந்த மார்கழி மாதம் முப்பது நாளும் நாளுக்கு ஒரு பாசுரமாக ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாவை முப்பது பாசுரங்களையும், உபந்யாஸ ரீதியில், கேட்போர் மனம் பரவசமாம்படி, சாஸ்த்ரீயமாயும் லௌகிகமாயும் பல உதாஹரணங்களுடனும் சாதேதிகளுடனும் மிகவும் விரிவாக உபந்யாஸம் செய்தருளினர். இவ்வுபந்யாஸங்களைக் கேட்டு ஆநந்தித்தவர்கள் அனைவரும் அந்த ஸ்வாமியின் உபந்யாஸத் திறமையையும் சாஸ்த்ர பாண்டியத்தின் விசேஷத்தையும் கண்டு களித்து, அவ்வாறே ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் அந்த ஸ்வாமியின் முகமாகவே அதிகரிக்க எண்ணங்கொண்டு ஷை ஸ்வாமியை ப்ரார்த்திக்க, அந்த ஸ்வாமியும் தம்முடைய ஸ்ரமத்தைப் பாராட்டாமல் "பாஷ்யத்தைப் படித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல் பரமைகாந்திக்கு ப்ரதம கைங்கர்யம்" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளைத் திருவுள்ளம் பற்றி அவ்வாறே அங்கீகரித்து, நடந்தத தை மீ 12உ தொடக்கமாக, ராத்ரி வேளையில் 8-மணி முதல் 10-மணிவரையில் ஸர்வவேத ஸாரமாயும் சரணாகதி ரஹஸ்ய ப்ரதிபாதகமாயும் இருக்கிற இதிஹாஸ ரத்நமான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை விசேஷார்த்தங்களுடனும் அங்கங்கே பகவத் விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்கள் அநுபவித்திருக்கும் ரீதியில் ஸ்வரஸமான அர்த்தங்களையும் சேர்த்து மிகவும் ரஞ்சகமாக ஸாதித்து வருகிறார். இதில் ஒரு விசேஷம். ஸ்வாமியின் ஸாமர்த்யத்தைக் கண்டு வித்வான்களாயிருக்குமவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் என்பதோடு மாத்ரமல்லாமல், சிறுவர்களும் ஸ்த்ரீகளும் கூட பூர்ணமாக விஷயத்தை க்ரஹித்து ஆநந்திக்கும்படியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் நன்கு அந்வயித்துக் கவனிக்குமவர்கள், ஒரு விதத்தில் இதைக் கேவலம் உபந்யாஸ கோஷ்டியென்றும், மற்றொரு விதத்தில் கேவலம் பரமைகாந்திகளின் காலக்ஷேப கோஷ்டியென்றும் சொல்லிக் கொள்ளும்படி

இருக்கிறது. இதில் அநேக லௌகிகர்கள் தங்கள் வேலைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு விசேஷ ஊக்கத்துடன் அந்வயித்திருப்பது, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் பெருமைக்கும் சக்ரவர்த்யாசார்ய ஸ்வாமியின் பெருமைக்கும் அறிகுறியாகும். அந்த ஸ்வாமிக்கு, வாஸத்துக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களை ஷை மடத்திலேயே ஏற்படுத்திக் கொடுத்து மற்றும் ஸகல ஸௌகர்யங்களையும் ராவ்பகதூர் ஸ்ரீமான் பி. வி. ரங்கஸாமி ஐயங்கார் நன்றாய்க் கவனித்து வருகிறார்.

தவிர: பிரதி சனி ஞாயிறு களிலும் (சனிக்கிழமை மாலை 6½ மணி முதல் 8_மணி வரையிலும், ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-மணி முதல் 10.மணி வரையிலும்) ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாய் மொழியின் வ்யாக்யாநங்களுள் ப்ரதாநமாயும் அதிவிஸ்தீர்ணமாயுமுள்ள ஈடு முப்பத்தாறாயிரப் படியைச் சாஸ்த்ரீயமான காலக்ஷேப முறையில் அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்து வருகிறார். சுமார் 30-ஸ்வாமிகளுக் கதிகம் காலக்ஷேப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருக்கிறார்கள்.

‘‘ஸஹோ ஸாம்யு:ஹோ ஸாம்யம் நந்தயேத் பவவ்ருஜநக்ருஶாந்’’

என்று சொல்லவேண்டிய ரீதியில் இருப்பது தற்காலம் இந்த ஸ்வாமியின் கோஷ்டியில் அந்வயித்தவர்களின் பாக்ய விசேஷம். ப்ரவேசங்கள் மூன்றும் முடிந்து, முதல் பத்து முதல் திருவாய் மொழியில் 7-பாசுரங்கள் வ்யாக்யாநம் முற்றுப் பெற்றது.

இதையும் தவிர, ப்ரதி திநம் காலையில், அநத்யயந காலம் நீங்கலாக, ஒருமஹானுக்காக ஸ்ரீ பாஷ்ய காலக்ஷேபம் தொடங்கி மிகவும் வேகமாயும் நிரர்க்களமாயும் ஸாதிக்கும் ரீதியில், ஆரம்பித்த ஸ்வல்ப காலத்துக் குள்ளாகவே வெகு தூரம் நடந்து, மஹாஸித்தாந்தத்தில் ‘ஸப்த விதாநுபபத்தி நிரூபணம்’ நடந்து வருகிறது. இந்தக் கோஷ்டியில் 4, 5, ஸ்வாமிகள் அந்வயித்திருக்கிறார்கள். இதைப் போலவே மற்றொரு மஹானுக்காக ஸமீபத்தில் கீதா பாஷ்யமும் தொடங்கி இப்பொழுது முதல் அத்யாயம் முடியும் தறுவாயிலிருக்கிறது.

இவ்வாறாக ஸாம்ப்ரதாயிகமாகச் சொல்லப்படும் க்ரந்த சதுஷ்டயங்களில், மூன்று க்ரந்தங்கள், அல்லது ஸ்ரீ மத்ராமாயணத்தை ஸ்ரீ மத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரஸ்தாநத்தில் வைத்துக்கொண்டால் க்ரந்த சதுஷ்டயமாயும் ஆகிறபடியால் இந்த நான்கு க்ரந்தங்களையும் ஒரே ஸமயத்தில்காலக்ஷேபம் நடத்துவது மிகவும் ச்ரம ஸாத்யமே. சிஷ்யனுடைய ஆத்ம யாத்ரை ஆசார்யாதீனையென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் வகுத்தபடி இந்த ஸ்வாமியின் தேஹயாத்ரா சேஷமான கார்யங்கள் சக்தர்களகன மஹான்கள் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவச்ய மானதால் அதை அவர்களின் பாரமாக விட்டு விட்டு இந்த நான்கு க்ரந்த காலக்ஷேபமும் ஏகதா நடத்துகிற படியால் இதற்கு யாதொரு அவத்யமும் இல்லாமல் நடக்கும் படிக்கும் அதற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வாமியின் திருமேனியில் தார்ட்யம் யாதொரு படியும் குறையாமலிருந்து அவிச்சிந்நமாகக் காலக்ஷேபம் சீக்ர காலத்துக் குள்ளாகவே முடிந்தேறும்படிக்கும் பூர்ணமாக அருள் புரியமாறு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மனை ப்ரார்த்தித்துக் கொள்வது ஸர்வாத்மநா அசக்தனான அடியேன் போன்றவனுடைய கார்யமாகு மாதலால், இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய அநுக்ரஹம் இருக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ முகஸூ, பங்குனிமீ, 2உ

தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர்
(வேதாந்தி சிரோமணி)

(2)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கர மடாதிபதி ஸ்ரீ ஜகத் குரு ஸ்வாமிகள்.

ஃ நஞ வஸ ஃ ெணகா ஞ நியமெ நியமெ யியஃ ।
ஜ ம தாம் ம ாெவ ஹஸ்யா ஃ ெவ ஃஃ ஃம ஃஃ ॥

"ஸாக்ஷாஷா ாயெணா ஜெவஃ க்ருத்வா ஃ த்யஃயீம் த ஃ ।
ஃ ஹா ந ஃ ெத ஜொகாநு காஃ ணா ஹ்ஸ்த்ரு வாணி நா ॥"

என்றும் " பீதகவாடைப் பிரானுர் பிரம குருவாகி வந்து " என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே இந்நிலவுலகத்தைத் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பு மெம்பருமான் உசித ஸமய விசேஷங்களிலே ஆசார்ய ரூபமாகத் திருவவதரித்து வருமடைவிலே, எம்பெருமானுர் நியமித்தருளின எழுபத்திஞன்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவரான முடும்பை நம்பியின் திருவம்சத்தில் தோன்றினவரும், மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளின அஷ்ட திக்கஜங்களில் ஒருவருமான ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணுவின் ஸந்ததியிலே, கலி ஷு 4975, ஸ்ரீமுக ஸம்வத்ஸரத்தில் மாசி தன்னிற் சோதி யென்னும் நன்னுளில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரராகத் திருமலைத் திருப்பதியில் மாதுல க்ருஹத்தில் திருவவதரித்து நாடு புகழும் பரிசினுல் நன்ருக ஸ்ரீமதநந்தார்ய ஸ்வாமி யென்றும் ஜகத்குரு வென்றும் நாற்றிசையும் நவிலப் பெற்று விளங்கி வருகின்றமை உலகமறிந்தது.

இந்த ஸ்வாமி, தமது மாதுலரும் ஜகத் ப்ரஸித்த வித்வச் சிகாமணியாக விளங்கி நின்றவருமான திருமலை அநந்தான்பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் திருவடிவாரத்திலே வாழ்ந்திருந்து தர்க்க வ்யாகரணாதி ஸகல ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அடைவே அதிகரித்து மஹாமேதாவியாய் ஸர்வதோ முக ஜ்ஞாந ஸாம்ராஜ்ய ஸம்பந்நராய்

"விம்ஸ த்யஜெ விப்ரா ஃ நா நாவியவிஃ :"

என்ருப்போலே இருபது திருநக்ஷத்ரத்திலேயே நாநாவிதவித்யைகளிலும் விசாரதராய் வாழ்ந்தருளா நிற்க ;

உத்தர பாரதத்தில் தமது முன்னேர்களின் திருவடி ஸம்பந்திகள் பலருண்டாதலால் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி முதல்முதலாக (கி. பி.) 1895 ஆம் ஆண்டில் வடதேச யாத்ரை யெழுந்தருளி பதரிகாச்ரம பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளி அத்யந்தம் அதிசயித சிஷ்ய ஸம்பத்துடனே 1898 ஆம் ஆண்டில் பெரு

மாள்கோயிலுக் கெழுந்தருளி, ஸந்நிதி வீதியில் புராதநமாயிருந்த தமது திருமாளிகையை மஹித மஹாபவந ப்ரக்ரியையிலே உத்தரித்து, குல தநமான ஸ்ரீவேணுகோவாலனை விசேஷ விபவங்கள் பொலிய ஆராதித்துக்கொண்டு, திருவடி பணிந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவசநம் செய்துகொண்டு வாய்ந்தருளா நிற்கையில், அறிவினுல் குறைவில்லா அகன்ஞாலமென்ற இவ்வுலகின்கண் லக்ஷணமான சாச்வத வித்யோபகாரங்களைச் செய்தருள விரும்பி, வேதாந்த வைஜயந்தீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையை ஸ்தாபித்தருளியும் ஸ்ரீஸுதர்சந முத்ராக்ஷர சாலை யென்கிற அச்சுக்கூடத்தை அமைத்தருளியும் தம்முடைய ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந ஸம்பத்தியை உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படச் செய்யத்தொடங்கினர்.

அச்சுக்கூடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இதுவரை வெளியிடுவித்தருளிய 'ப்ராசீந க்ரந்தங்களும் ஸ்வ ப்ரணீத க்ரந்தங்களும் இவ்வுலக மெங்கும் பரவியிருக்கின்றன. தர்க்க வ்யாகரண தந்த்ர வேதாந்த பாஞ்சராத்ர இதிஹாஸ புராணுதிகளில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பரிஷ்கரித்து ப்ரகாசிப்பித் தருளியிருக்கும் க்ரந்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் மிக முக்யமானவை. தர்க்க சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய வாதாந்த முள்ள வாத க்ரந்தங்களத்தனையும் தேவ நாகர லிபியில் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியால்தான் முதன் முதலாக முத்ரிதமாயின. பாட்ட ரஹஸ்யம், மீமாம்ஸா கௌஸ்துபம், ஸேச்வர மீமாம்ஸை, மீமாம்ஸா பாதுகை இத்யாதிகளான மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர ப்ரபந்தங்களும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியால்தான் பரிசோதிக்கப்பெற்று ப்ரகாசிதமாயின. சண்ட மாருத வ்யாக்யாநத்துடன் கூடிய சத தூஷணீ, பாராசர்ய விஜயம், பகவத் கீதைக்கு அபூர்வ வ்யாக்யாநங்கள், மைஸூர் அநந்தாழ்வாருடைய வாதார்த்தக்ருதிகள் முதலான வேதாந்த உத்க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியால்தான் சீர்மைபெற்று ப்ரகடிதமாயின. இங்ஙனே நூற்றுக் கணக்கான அத்யாவச்யக சாஸ்த்ரீய க்ரந்தங்களைப் பரிசோதித்து ப்ரகாசிப்பித் தருளினது மன்றியில், புருஷ ஸூக்தபாஷ்யம், வால்மீகி பாவ தீபம், ஐக சாஸ்தரய மீமாம்ஸை, இத்யாதிகளான பல சிறந்த க்ரந்தங்களையும் ஆவச்யகதைக்கு இணங்கியவாறு தாம் அருளிச் செய்து உபகரித்தருளினர். [அநுபந்தத்தில் இவற்றின் விவரணம் வெளி வரும்.]

இவையு மல்லாமல், மஞ்ஜு பாஷிணீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையை ப்ரசாரிக்கத் தொடங்கி, சில மாதம் மாஸிக பத்ரிகையாகவும் சில வருஷம் பாக்ஷிக பத்ரிகையாகவும் பல வருஷங்கள் ஸாப்தாஹிக பத்ரிகையாகவும் ஆக முப்பத்திரண்டு வருஷ காலம் தத் ஸம்பாதநம் செய்தருளியிருக்கிறர். வநமாலிகா ப்ரஹ்மவித்யா என்கிற இரண்டு தமிழ்ப் பத்ரிகைகளையும் ப்ரசுரித்தருளினர். வைதிக ஸாவஸ்வ மென்கிற ஹிந்தி பாஷா மாஸிக பத்ரிகையை இருபத்தைந்து வருஷகாலமாக நடத்தி வருகிறர். இவ் விதமாகப் பலவழிகளில் ஜ்ஞாந ப்ரதாநமும் தர்ம ப்ரசாரமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உலகுக்குச் செய்தருளும் முறைமை விலக்ஷணமானது.

ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு, ஹிந்தி, மார்வாடி, மஹாராஷ்ட்ரம், ஆங்கிலம், முதலிய பலபாஷைகளில் சிறிது மாயாஸமின்றிப் பண்டிதர்க்கும் பாமரர்க்கும் ஒருங்கே பயன்படுமாறு நாலைந்து மணி காலம் நீண்ட அழகிய அரிய பெரிய உபந்யாஸங்களைச் செய்தருளும் வல்லமை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடத்தில் அற்புதமாகக் குடிகொண்டிருப்பதாகும் 'க்ரந்தங்கள் எழுதக் கற்றவர்கட்குப் பேசத் தெரியாது, பேசப் பயின்றவர்கட்கு எழுதத் தெரியாது' என்று பெரும்பான்மையாக வுள்ள அபப்ரதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி திறத்தில்

மிக ஒதுங்கி நிற்பதாம். எந்தப் பாஷையிலும் எந்த விஷயமாகப் பேசப் புகுந்தாலும் "இந்த வொன்று தானோ இவர் பயின்றது!, இதுவேயோ இவர் கற்றது!" என்று நினைக்கும்படியாகவும், "சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச் சொல்லை, வெல்லுஞ் சொல் இன்மை யறிந்து" என்று குறட்காரர் கட்டளை யிட்டபடியும் பிறர் ஒரு குற்றங் குறை கூறுவதற்கு இறையு மிடமின்றியே உபந்யஸிக்குந் திறமை வேறெங்கும் கண்டதில்லை யென்று பல பல மேதாவிகளும் மதித்துப் போற்றியுள்ள விஷயத்தை அடியேன் சிறிய ஜ்ஞானத்தன் அறைதற்கு அர்ஹனல்லேன்.

இத்தகைய உபந்யாஸங்களினால் அங்க வங்க களிங்க காம்போஜ காச்மீர காமரூப ஸௌவீர ஸௌராஷ்ட்ராதி ஸகல தேசங்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸஞ்சார முகத்தாலே புனிதமாக்கி யருளியிருப்பதால் இப்பெருமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாத நாட்டினர் மிகுதியாக இரார்க ளென்றெண்ணுகின்றேன்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி 1912 ஆம் வருஷத்தில் ஜகத்குரு ப்ரக்யா விக்யாதியுடனே ஸௌவர்ண சிபிகாரத கஜ துரக பரிஜந பரிபர்ஹ பரிகர்மிதராய்ப் புறப்பட்டருளி நீண்டகாலம் திகந்த ஜைத்ர யாத்ரை செய்தருளுங் காலத்திலே வட இந்தியாவில் பல பல பகுதிகளில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய விஜய த்வஜம் நாட்டப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான புறமதத்தவர்களும் திருத்திப் பணிகொள்ளப்பட்டு 'ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்'' என்ற மங்களாசாஸநம் மிகுதியாக மாட்சிமை பெறுவிக்கப்பட்டது. நாநா மதாந்தரஸ்த பண்டித பரிப்ருடர்கள் ஆயிரக் கணக்காக மலிந்திருக்கப் பெற்றதான காசி மாநகரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி யெழுந்தருளி நிர்ப்பயமாகவும் நிஸ்ஸங்கோசமாகவும் ஸித்தாந்த ப்ரசாரம் செய்தருளினபோது அஸஹிஷ்ணுக்களான அங்குள்ள பண்டிதர்களால் வாத ப்ரதிவாதங்கள் கிளப்பப்பட்ட காலத்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களுடைய துர்வாதங்கட்கெல்லாம் வாசிகமாகவும் ஸத்ய: ப்ரணீத ப்ரபந்தங்களாலும் ப்ரத்யாக்யாநம் செய்தருளினது மல்லாமல், தென் திசையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைப் பாதுகாக்கவல்ல பண்டிதர்கள் பலருளர் என்பதையும் அங்குள்ளார்க்கு மூதலித்துக் காட்டவேண்டி அநேக திவ்ய தேசங்களிலிருந்து வித்வான்களையும் வரவழைத்தருளி உபந்யஸிப்பித்து ப்ரதிபக்ஷிகளைப் பாற்றியருளின பெருமை 'எம்பெருமானாருடைய அபராவதாரமே யிவர்' என்னும் தகுதியை நன்கு நிலைநாட்ட வற்றாயிற்று.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அநேக ராஜதாநிகளில் ஸ்ரீ வைவஷ்ண மஹா ஸம்மேளநங்களை நடத்தியருளி ஸநாதந தர்ம ஸம்ரக்ஷணம் செய்தருளும் பரிசும் பெரியதே. பம்பாய், கல்கத்தா, ப்ரயாகை, புரீஜகந்நாதம், ஷோலாபூர் ஜாவரா, ப்ருந்தாவநம், புஷ்கரம் ஹைதராபாத், பக்ஸர் முதலிய மஹா நகரங்களில் இருபத்தைந்து வருஷகாலமாக அடிக்கடி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸம்மேளநங்களை நடத்தி லக்ஷக் கணக்கான பணச் செலவுகளைச் செய்வித்து நாநா தேசத்துப் பண்டிதர்களையும் திரட்டி தர்ம ஸம்பத்தமான உபந்யாஸங்களை நடத்தி இவ்வழியாலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தை நாடு நகரமும் நன்கறிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி செய்தருளியிருக்கும் மாண்பு அப்போதைக்கப்போது பல பல வ்ருத்தாந்த பத்ரிகைகள் வாயிலாக அனைவருமறிந்ததேயாம். இத்தகைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸம்மேளநங்கள் இது வரையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியால் பதினேழு நடத்தப்பட்டுள்ளன.

உதயபூர் மஹாராஜா, ஜோத்பூர் மஹாராஜா, க்வாலியர் மஹாராஜா, பாலன்பூர் நவாப், ஹைதராபாத் நவாப், ஜாலராபாடன் மஹாராஜா, புந்தீ மஹாராஜா, சீகர்ராவ் ராஜா, திருவாங்கூர் மஹாராஜா, திரோல் ராஜா, ஜூநாகட் [காதியாவாட்] மஹாராஜா, வளா ராஜா, வடவான் நவாப், போரபந்தர் ராஜா, தாரா மஹாராஜா, ஜாவரா நவாப், ரதலாம் மஹாராஜா—என்றிப் பெயர் கொண்ட பல மஹாராஜர்களால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸத்கார பஹுமாநங்கள் பெறுவிக்கப் பெற்று

'[illegible]

[illegible]'

என்றும் படியே வீறு பெற்று விளங்கும் வாய்ப்பும் விச்வப்ரஸித்தம். •

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ப்ராபிதாமஹராய்ப் பெரிய அநந்தாசாரியர் ஸ்வாமி யென்று புகழ் பெற்ற மஹாநுபாவரே முதன் முதலாக வடநாடுகளில் எழுந்தருளி நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆங்காங்குப் புகவிட்டவர். அக்காலத்தில் அங்கு அங்குரிதமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ ஸாம்ராஜ்யமானது இவருடைய பிதாமஹரின் காலத்தில் பல்லவிதமாகி, திருத் தகப்பனாருடைய காலத்தில் கோரகிதமாகி, இந்த ஸ்வாமியின் முதல் யாத்ரையிலே புஷ்பிதமாகி, அடுத்த மஹா யாத்ரைகளில் பலிதமாகப் பெற்ற பெரு மேன்மைகளை நோக்குங்கால், "கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின்" என்ற ஆழ்வாருடைய திருவாக்கின் இலக்கு இவ்வளவும் வர நின்றது என்றே அறுதியிட லாகும்.

உலகில் ஸம்ப்ரதாய ப்ரசாரத்திற்காக முயற்சி செய்பவர்கள் பற்பலர் இருப்பினும் ஒவ்வொருவருடைய முயற்சி ஒவ்வொரு நெறியிலேயே சென்று கொண்டிருக்கு மென்பதே நாம் பெரும்பாலுங் காண்பதாகும். ஸர்வதோ முகமான ஸாஹித்ய சாஸ்த்ராதி ஜ்ஞாநங்களையும் பல பாஷைகளிற் பயிற்சியையும் உபதேச ஸாமர்த்யத்தையும் ஒழுங்கே பெற்றிருக்குமவர்கள் மிகச் சிறுகணக்குக் குள்ளாவர். இவை ஒருவாறு வாய்ப்பினும், (1) ஆவச்யகாநேக ப்ராசீந க்ரந்த பரிஷ்கரண ப்ரகாசநம், (2) ஸமயோசித அபூர்வ க்ரந்த ப்ரணயநம், (3) நாநா பாஷைகளில் பத்ரிகா ப்ரகாசநம் (4) ஸமுத்ர ஸலிலத்தைப் பருகின மேகம் போலே நாடெங்கும் ஸஞ்சரித்து அர்த்த விசேஷங்களை வர்ஷித்தல், (5) வாக்யார்த்தங்கள் நடத்தி ப்ரதிபக்ஷிகளை வெல்லுதல், (6) பலவிடங்களில் அடிக்கடி மஹாஸபைகள் திரட்டுதல், (7) மஹாராஜர்களுடைய அபிமாநத்திற்கும் இலக்காகி அவர்களையும் சீர் திருத்தல், என்கிற இத்தனை சிறப்புக்களும் ஒரு வ்யக்தியில் அமைவதென்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடத்திலன்றி வேறெவ்விடத்தும் எக்காலத்திலும் காணக் கிடைக்கா வென்னுமிடம் ஈஷத்தும் அதிசயோக்தியாகாது.

இத்தனை சிறப்புக்களுக்கும் சிகரமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி வட இந்தியாவிற் பல விடங்களில் திவ்ய தேச ப்ரதிஷ்டைகள் செய்தருளியிருக்குந் திறனும் அதிமாநுஷ சேஷ்டித மென்னவுரியதே. மாளவ தேசம், மார்வாட தேசம் முதலிய விடங்களில் அநேக மந்திரங்களும் ஸந்நிதிகளும் அமைத்தருளினது இருபது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்பாகும். ஸமீப காலத்தில் பம்பாய் மஹாராஜதானியில் பனஸவாடி யென்னும் பகுதியில் அநேக லக்ஷம் ரூபாய்ச் செலவினால் திருவேங்கடமுடையான் ஸந்நிதியை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து ப்ரஸித்த திவ்ய தேசங்களிற் போலவே விசேஷ விப

வங்களுடன் பாஞ்சகாலிக ஆராதநங்களும் நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களும் நடை பெறுமாறு சாச்வதிக வ்யவஸ்தைகள் செய்தருளியிருக்குமடைவும் அதி விலக்ஷண ப்ராகார கோபுர மண்டப வாபீ கூப தடாக வாஹந திவ்ய பூஷண பரிச்சதாதிகளை ஒழுங்குப்படுத்தியிருக்குஞ்சீர்மையும் நெஞ்சால் நினைப்பரிது. ஸ்ரீ காஞ்சியிலும் ஏற்கனவே ப்ரதிஷ்டிதமாயிருந்த ஸ்வ குல கூடஸ்த ப்ரதிவாதி பயங்கராசார்ய ஸந்நிதியை ப்ராகார கோபுராதிகளுடன் விசேஷத் திருப்பணிகள் நடத்தி உத்தரிப்பித்தும் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளில் ஒன்றான வண்புருஷோத்தமத்தில் நின்றும் ஒரு பேர மூர்த்தியை அங்கு எழுந்தருளினப் பண்ணிவைத்தும், நித்யமும் இரண்டு வேளையிலும் தேசாந்திரி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆராதிக்க உபபத்திகள் சேமித்தும் நடத்திப் போருகிற கார்யவிசேஷங்கள் நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு கனிய நிற்கும்.

ஆக இத்தகைய வாசாமகோசர வைபவங்கள் விளங்கி நிற்கு மிந்த ஸ்வாமி "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் அந்வர்த்த மாம்படி இவ்விபூதியிலே அரோக த்ருட காத்ரரா யெழுந்தருளியிருந்து கொண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபை மேன்மேலும் மல்குவிக்குமாறு பகவத் பாகவத நிரவக்ரஹ அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தருளும் நாளடைவிலே, ஒரு ஷஷ்ட்யப்த பர்யாயம் பரிபூர்ணமாம்படியான பாக்யம் வாய்த்ததனால் இந்த மஹாநந்தத்தைக் குழாங்களா யடியீருடன் கூடி நின்றாடி யநுபவிக்க வேணுமென்று குதூஹலங்கொண்ட சிஷ்ய வர்க்கங்கள், மஹா விரக்த சிகாமணியாய் ப்ரபந்ந ஜந சக்ரவர்த்தியாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தகைமைக்குத் தகுதியாக இந்த மஹோத்ஸவத்தை நடைபெறுத்த வேணுமென்று பாரித்து, பூர்வாசார்யர்களனைவரு மொன்று சேர்ந்து திருவவதரித்தபடியான ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அந்த ஆசார்யர்களின் மஹோத்ஸவம் போலவே சிறப்புற நடத்திவைத்தனர்.

கடந்த மாசிமீ 14உ புநர்வஸு நக்ஷத்ரந் தொடங்கிப் பத்து நாள் இரண்டு வேளையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மடத்தில் இந்த ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவம் அற்புதமாக அநுபவிக்கப்பட்டது. நான் திசைகளிலுமுள்ள ப்ரஸித்த ஸ்தலங்களில் நின்றும் வித்வான்களும் உபய வேத வேதாந்த வேதாங்க வேதிகளும் "வந்து மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்" என்கிறபடியே முந்துற முன்னமே வந்து குழுமினர். வேத பாராயணங்களும் திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவையும் இதிஹாஸ புராண ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதி பாராயணங்களும் தினப்படி காலை ஆறு மணி முதல் பன்னிரண்டு மணி வரையிலும், மாலை ஆறு மணி முதல் பதினொரு மணி வரையிலும், கண்ணெச்சில் படாத படிக்கும் பொலிக பொலிக வென்று போற்ற வேண்டும் படியாகவே அபூர்வ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தி புடைசூழ நடந்து வந்தன. ஒவ்வொரு வேளையிலும் கோஷ்டீ ஸமாப்தி ஸமயத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமியின் குல தநமான ஸ்ரீ வேணுகோபாலனுடைய ப்ரஸாத விநியோகங்களும் பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ஜாலாநுஸந்தாந விபவங்களும் விஸ்மயநீயங்களா யிருந்தன.

அடுத்த படியாக ஸர்வோபசார ஸம்வலிதமான லோகோத்தர ததீயாராதநம் நடைபெற்று ஸ்வாமிகள் சற்றுப்போது விச்ரமித்தானவுடனே நித்யமும் மூன்று மணி காலம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் நடந்து வந்தன. ஸ்ரீ ஸ்வாமியால் அருளிச் செய்யப்பட்ட அநேக திவ்ய க்ரந்தங்களின் விஷயங்களைப் பற்றியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின்

பெருமைகளைப் பற்றியும் பல பல மஹான்கள் அழகாக உபந்யஸித்து வந்தார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ ஸூக்தி வர்ஷங்களும் இடையிடையே மிக நிகழ்ந்து அனைவர்க்கும் ஆநந்த மளித்தன. முடிவில் இரண்டு தினங்களில் வித்வான்களின் வாக்யார்த்த ரீதி யாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே விஷய சர்ச்சைகள் நடந்தன.

இவ்விதமாகவே நித்ய க்ரமம் நடைபெற்று வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவ தினத்தில் நடந்த விபவங்கள் இனி எழுதப் படுகின்றன. ஆழ்வார் திரு நகரி, ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், நம்பெருமாள் ஸந்நிதி, திருவேங்கடமுடையான் திருமலை, திருவாலி திருநகரி, திரு நாங்கூர், திருவிந்தளூர், தில்லைத் திருச்சித்ரகூடம், ஸ்ரீ மதுராந்தகம், திருநீர்மலை, ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் முதலான திவ்ய தேசங்களிலிருந்தும் கச்சித் திருப்பதிகளிலிருந்தும் மாலை திருப்பரிவட்டம் முதலிய மஹா ப்ரஸாதங்கள் காலை எட்டு மணிக்கு ஸ்ரீ யதோக்தகாரி எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலிருந்து வேத பாராயண வாத்ய கோஷாதிகளுடன் மாடவீதி வலமாகப் போந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மடத்திற்கு வந்து சேர, ஸ்வாமி இவற்றை ஸ்வீகரித்து நிற்கையில், ஸ்ரீ பேரருளாளன் ஸந்நிதி பரிகாரங்கள் வந்து தேவபிரான் மங்களாசாஸநத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போய் ஸகல ஸந்நிதிகளிலும் சிறப்புற மர்யாதைகள் நடத்தி மங்களாசாஸநம் செய்வித்து அனைத்துக் கொத்துடனே மடமேற எழுந்தருள்வித்ததும், பெருமாள் ப்ரஸாத பணியாரவகைகளையும் விசேஷ மர்யாதைகளுடனே அனுப்புவித்து ஸம்பாவித்த பின்பு பன்னிரண்டு மணிக்குத் திருப்பாவை சாற்றுமுறை திருவோலக்கம் நடைபெற்றது. அன்று குழுமியிருந்த ஆயிரம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கும் பூரி தாநமும் ததீயாராதநமும் நடந்து நித்ய க்ரமப்படி உபந்யாஸ கோஷ்டியும் நிறைவேறிய பின்பு இரவு பத்து மணிக்குப் பெரிய சாற்றுமுறையும் திவ்ய தேச ஸம்பாவனைகளும் தீர்த்த ப்ரஸாத விநியோக கோஷ்டிகளும் ஸ்தோத்ராநு ஸந்தாநமும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி விஷயமாகப் பலர் பணித்திருந்த வாழ்த்துக் கவிகளின் அரங்கேற்றலும் நடந்து முடிந்தன. இவை ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவவதார நன்னாளாகிய ஸ்வாதீ நக்ஷத்ரத்தினன்று நடந்தவை.

மறுநாள் பகலில் இயற்பா ஆயிரமும் ஸேவித்து இரவு சாற்றுமுறையாகி, வித்வான்கள் அத்யாபகர்கள் முதலான அனைவர்க்கும் ஸத்காரம் உபக்ரமிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மற்ற எல்லாக் குணங்களும் புஷ்கலமாயிருப்பது போலவே, வள்ளல் தனமென்கிற ஔதார்யமும் ஒப்புயர்வற்று விளங்குவதென்பது உலக ப்ரஸித்தம்.

“ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா”

என்றுப்போலே நித்யப்படியாகவே ஸாமாந்ய விசேஷ ஔதார்யங்கள் வீறு பெற்றிருக்கப் பெற்ற இந்த ஸ்வாமிக்கு நைமித்திக ப்ரகரண விசேஷங்களில் தம்மையும் அறியாமலே தளிர்க்கின்ற ஔதார்யோத்ஸாஹம் அநந்வயாலங்காரைகலக்ஷ்யபூத மென்று அநுபவ ரஸிகர்களான மஹான்கள் சொல்லுகிற வழக்கம். அந்த ரீதியிலே ப்ரக்ருத மஹோத்ஸவத்தில் ஆஹூத அநாஹூத விபாகம் பாராமல், உபஸ்திதர்களாயிருந்த ஸகலர்க்கும் யதாதிகாரம் சால்வைகளும் சிறந்த ஆடைகளும் த்ரவ்யங்களுமாகப் பரிசளித்த பெற்றி ஸார்வபௌம ஸந்நிதாநங்களிலே காணக் கூடியதத்தனையன்றி வேறெங்கும் காண முடியாதென்று பலரும் பகர நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ப்ரபிதாமஹருடைய திருவடியிலே முதன்முதலாக ஸமாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்ற 'ஹைதராபாத் பூர்ணமல் ஸேட்' என்கிற மகாதநிக வைச்யருடைய ப்ரபௌத்ரரான 'ராஜா லக்ஷ்மீ நிவாஸராமலால் ஸேட்' என்கிற பக்த சிரோமணியானவர் முன்னின்றும் இந்த மஹோத்ஸவத்தை இத்தனை சிறப்புடனே நடப்பித்தனர். அவரைப் போன்ற மற்றும் பல சிஷ்ய வர்க்கங்களும் சென்னை முதலிய நகரங்களிலுள்ள அநேக பக்தவர்க்கங்களும் வந்திருந்து ஸேவித்து வாழ்த்தி வாழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமும் ப்ரக்ருத மஹோத்ஸவத்தின் மாட்சியும் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். இது தனியே பெரிய புஸ்தக ரூபமாக வெளிவரப் போகின்றமையால் இப்போது சுருக்கமாகவே விஜ்ஞாபிக்கலாயின.

நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சநம் எத்திசையும் தழைத்தோங்கவே அவதரித்துத் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் அஃதொன்றுக்கே ஆற்றி வருகின்ற இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகம் முழுவதும் பல்லாண்டு பாடக் கடமைப்பட்டதென்பதை அடியேன் விஜ்ஞாபிப்பது மிகையே. இங்ஙனம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவடித்துகள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன்
அண்ணங்கராசார்யன்.

ஸ்ரீ காஞ்சி
20—3—34

ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம: ।

யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

ஸம்பாதகரின் குறிப்புகள்

'பகவத் கீதா தாத்பர்யம்' என்னும் பெயருடன் ஒரு க்ரந்தம் இங்லீஷ் பாஷையில் எழுதப்பெற்று இப்பொழுது வெளி வந்திருக்கின்றது.

எ. எஸ். வாடியாவின் கீதா தாத்பர்யம்.

இதில் வேதாந்த ஸம்பத்தமான விஷயங்களெல்லாம் விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவனும் தன் தன் தர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பது தான் கீதையின் பரம தாத்பர்யமாம். ஆனால், 'தன் தன் தர்மம்' என்பதால் அவரவர்களுடைய ஜாதி தர்மமாவது ஆச்ரம தர்மமாவது குறிக்கப்படவில்லை யென்றும், ஸ்வபாவத்தால் ஒவ்

வொருவனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் ஜ்ஞாந சக்தி முதலியவைகளைக்கொண்டு அவனவன் எந்த வ்யாபாரங்களைச் செய்வதற்குச் சக்தனாக இருக்கின்றானோ அந்தந்த வ்யாபாரங்களெல்லாம் அவனவனுக்கு ஸ்வதர்மங்களாகின்றன வென்றும், இவ்விதமே கீதையில் ஸ்வதர்மம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதற்கு விருத்தமாக 'ஸ்வதர்மமானது அவனவன் வர்ணாச்ரமதர்மத்தைக் குறிக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறவர்கள் கீதையின் ஹ்ருதயத்தை அறியாதவர்களென்றும் இந்த க்ரந்தத்தை எழுதினவர் வாதிக்கிறார். அதாவது—பகவத் கீதை, ஜாதி ஸாங்கர்யத்தையே உபதேசிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த அர்த்தத்தைக் கீதையில் எவ்விடத்தில் இவர் காண்கிறாரோ ?

மூன்றாவது அத்யாயத்தில், ஜ்ஞாந யோக அநுஷ்டாநத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோக அநுஷ்டாநமே, ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கும் நமக்கு ஸுகரம் என்பதைச் சொல்லி வருமிடத்தில், 'ஒருவன் ஜ்ஞாந யோகத்திற்கு யோக்யனாக இருந்தாலும் அதில் ப்ரமாதங்கள் நேரக்கூடுமாகையால், ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் அதிகாரிகளெல்லாரும் கர்ம யோகத்தையே அநுஷ்டித்தல் வேண்டும்' என்று உபபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் 'ஒவ்வொருவனும் தன் தனக்குச் சக்யமாக இருக்கும் தர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதே நன்மையை விளைவிக்கும்; தனக்கு அசக்யமாக இருக்கும் தர்மத்தில் ஒருவன் ப்ரவ்ருத்தித்தால் அவன் தீமையை அடைவான்' என்னும் ஸாமாந்ய ந்யாயமும்

"𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌃"

என்னும் ச்லோகத்தால் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது: இவ்விடத்தில் 'கர்மயோகம் ஸுகம், ஜ்ஞாந யோகம் து:கம்' என்பது விஷயமானதால், 'ஸ்வதர்மம்' என்னும் சப்தம் 'ஸ்வ சக்ய தர்மம்' [அதாவது தன்னால் ஸாதிக்கப்படக்கூடும் தர்மம்] என்னும் அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்பது உண்மையே. இந்த 'ஸ்வதர்மம்' என்னும் சப்தத்திற்கு 'அவனவன் வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உரிய தர்மம்' என்று பொருள் கொள்வது ப்ரகரணத்திற்கு ஸங்கதமாகமாட்டாது. இவ்விடத்தில் வர்ணாச்ரம தர்ம ப்ரஸக்தியே இல்லை. இப்படி இவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள ப்ரயோகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, 'கீதையில் உபதேசிக்கப்படும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமெல்லாம் இம்மாதிரியான ஸ்வதர்மத்தைப் பற்றியே பேசுகின்றது' என்றாவது, 'கீதையில் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநம் வற்புறுத்தப்படவில்லை' என்றாவது நிர்ணயிப்பது சரியான நிர்ணயமாகுமோ ?

"स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि" [2-31

[ஹே அர்ஜுந! க்ஷத்ரியனுக இருக்கும் உனக்கு யுத்தம் செய்வதே ஸ்வதர்மம் என்பதை உணர்ந்தும், நீ இம்மாதிரி சலிப்பதற்கு யோக்யமாகிருயில்லை]

"ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि" [18-41.

"स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः" [18-45

"स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः" [18-46

[ப்ராஹ்மணர்கள் க்ஷத்ரியர்கள் வைச்யர்கள் சூத்ரர்கள் இவர்களெல்லாருக்கும் தொழில்கள் வெவ்வேருக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவனும் தன் தன் தொழிலில் ப்ரவ்ருத்தித்து அதை ஊக்கத்துடன் சரிவர செய்து அதனுல் ஸித்தியைப் பெறுகிருன். ஒவ்வொருவனும் தன்தன் கர்மங்களை பகவதாராதந ரூபமாகச் செய்து அதனுல் ஸித்தி அடைகின்ருன்.]

இத்யாதியான இடங்களில் 'ஸ்வகர்மம்' 'ஸ்வதர்மம்' என்னும் பதங்களால் குறிக்கப் படுமவைகள் வர்ணுச்ரம தர்மங்களல்லவென்று சொல்வது ஸாத்யமாகுமோ? நிற்க,

"स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः ।
सङ्करो नरकायैव" [1-42

[ஒரு குலத்தில் ஸத்ரீகள் தோஷ துஷ்டர்களாக ஆனுல், அப்பொழுது ஜாதி ஸாங்கர்யம் ஏற்படுகின்றது. அது ஏற்பட்டால் ஜநங்களெல்லாரும் நாசமடைகின்ருர்கள்]

"धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते" [2-31

[க்ஷத்ரியர்களுக்கு, தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு யுத்தம் செய்வதே ச்ரேயஸ்கரமான தர்மம்]

"तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ"
[16-24

[இது தர்மம் இது அதர்மம், இது செய்யத் தகுந்தது இது செய்யத் தகாதது என்று நிர்ணயம் செய்வதில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய சாஸ்த்ரங்களே ப்ரமாணம்]

இத்யாதியான வாக்யங்கள் வர்ணுச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை வற்புறுத்தவில்லையென்று சொல்வது தான் ஸாத்யமாகுமோ? ஒருகால் இம்மாதிரியான

வாக்யங்களை அப்ரமாணங்களென்று அவர் விலக்கிவிட்டாரோ வென்று நினைத்தால், அப்படி ஒரு க்ரந்தத்தில் ஒரு பாகத்தை ப்ரமாணமென்றும் மற்றொரு பாகத்தை அப்ரமாணமென்றும் தமது இஷ்டப்படி பண்டிதர்களும் பேசுவார்களோ?

"ரக்ஷோக்ருஹவஸதிமாத்ரம் ப்ரமாணம் த்வநிஶ்சய:"

[ராக்ஷஸனுடைய க்ருஹத்தில் வஸித்ததற்கு மாத்ரம் ராமாயணம் ப்ரமாணம்; அக்நி ப்ரவேசத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சுத்தி விஷயத்திலோ வென்றால், அது அப்ரமாணம்] என்று, அம்மாதிரிப் பேசுவதைத் பெரியோர்கள் பரிஹஸித்திருக்கிறார்களே.

இது நிற்க: அவர் மற்றுமொரு விசேஷம் கீதையில் தாம் கண்டு பிடித்திருப்பதாக எழுதியிருக்கிறார். 'ஹிம்ஸை செய்து துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பது தர்மமா? அதர்மமா?' என்பதே கீதையில் முக்யமாக முதல் முதல் விசாரிக்கப்படுகின்றதாம். அதை அதர்மமென்று க்ரஹித்து அதிலிருந்து அஞ்சும் அர்ஜுநனுக்கு, க்ருஷ்ணன் 'அது தர்மமே; துஷ்டர்களை நிக்ரஹிக்கும் விஷயத்தில் ப்ராணி ஹிம்ஸை ஸம்பவித்த போதிலும் அது எல்லாராலும் அவச்யம் செய்யப்படவேண்டிய வ்யாபாரமே' என்று உபதேசிக்கிறாராம். இது தான் க்ருஷ்ணனுடைய மதமாம். ஒரு பொழுதும் ஹிம்ஸையே கூடாது என்பது ஏசு கிருஸ்துவின் மதமாம். இக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள் ஹிம்ஸையை விலக்குவதும், கிருஸ்துவர்கள் துஷ்ட நிக்ரஹ விஷயத்தில் ஹிம்ஸையைக் கவனிக்கக்கூடாது என்று சொல்வதும் அவரவர்களுடைய மத ஸ்தாபகர்களின் கோட்பாட்டுக்கு நேர் விருத்தங்களாக இருக்கின்றனவாம். இவ்விதம் இந்த இரு ஜாதியர்களுடைய அநுஷ்டானங்கள் மாறி நிற்பதற்குக் காரணம் எது வென்று சொல்லக்கூட வில்லையாம். இவ்விதம் அவர் வாதிக்கிறார். இது வஸ்து ஸ்திதிக்கு அத்யந்தம் விருத்தம். அர்ஜுநனுக்கும் க்ருஷ்ணனுக்கும் நேர்ந்த மதிபேதம், 'ஹிம்ஸை செய்து துஷ்டர்களை நிக்ரஹிக்கலாமா? கூடாதா?' என்பதைப் பற்றியதன்று. க்ஷத்ரியர்களுக்குத் தர்மமாகிற யுத்தத்தை, அதில் பந்துக்களின் வதம் நேர்கின்றது என்னும் காரணத்தால், அதர்மமென்று, பந்து ஸ்நேஹமுள்ள அர்ஜுநன் ப்ரமித்தான்; 'அது அதர்மமன்று; ஸ்வதர்மாநுஷ்டானம் எப்பொழுதும் தர்மமே' என்று க்ருஷ்ணன் அவனுக்கு உபதேசித்தான். ஆகையால், ஒருவன் தனது தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் ப்ராணி மாரணம் செய்ய நேர்ந்தால், 'அந்த ப்ராணிமாரணம் ஹிம்ஸையாகுமோ? அது ஹிம்ஸையானால், அவன் தனது தர்மத்தை அநுஷ்டியாமல் நின்று விடலாமோ?' என்னும் விஷயத்தைப் பற்றியதே க்ருஷ்ணார்ஜுநர்களுடைய

மதி பேதம். ‘ப்ராணி மாரணமெல்லாம் ஹிம்ஸை; ஆகையால் அது செய்ய நேர்ந்தால், ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்திலிருந்து விலகுவது சரி’ என்பது அர்ஜுநனுடைய ப்ரமம். ‘ஒவ்வொருவனும் தன்தன் தர்மாநுஷ்டாநத்தை அவச்யம் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும்; அப்படி அநுஷ்டிக்கும்பொழுது ப்ராணி மாரணம் செய்ய நேர்ந்தால், அது ஹிம்ஸையாகமாட்டாதாகையால், அதிலிருந்து கொஞ்சமேனும் அஞ்சுதல் கூடாது’ என்பது க்ருஷ்ணன் செய்த உபதேசம். இது கீதையைச் சரிவரப் படித்தவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். கேவலம் ப்ராணி மாரணம், நமது சாஸ்த்ரப்படிக்கு, ஹிம்ஸையாகமாட்டாது. க்ஷத்ரியர்கள் விஷயத்தில் யுத்தத்திலும் த்ரைவர்ணிகர் விஷயத்தில் யாகம்செய்யும் பொழுதும் இன்னும் இம்மாதிரி வேறு தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்பொழுதும், அந்தத் தர்மாநுஷ்டாநத்தின் அம்சமாக ப்ராணி மாரணம் செய்ய நேர்ந்தால், அப்படி ப்ராண வியோகம் செய்யப்படும் ப்ராணிக்கு அதனால் ச்ரேயஸ்ஸே விளைகின்றதென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறபடியால், அந்த ப்ராணி மாரணம் ஹிம்ஸையாகமாட்டாது என்பதே நமது ஸித்தாந்தம்.

‘‘ஆயத்யாம் ததாத்வே ச து:கஜநகோ வ்யாபாரோ ஹிம்ஸா’’

[முடிவில் தீமையை விளைவிப்பதாகவும் அக்காலத்தில் துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் வ்யாபாரமே ஹிம்ஸை] என்பது பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹிம்ஸா லக்ஷணம். வஸ்து ஸ்திதி இப்படி இருக்க, வாடியா சொல்வது எவ்விதத்தில் உபபந்நமாகும்? ஏசு கிருஸ்துவின் மதம் இது விஷயமாக என்ன சொல்லுகின்றதென்பது நமக்குத் தெரியாது. ஸ்வ தர்மாநுஷ்டாநத்தையே கீதையில் க்ருஷ்ணன் வற்புறுத்தியிருக்கிறானென்பதையும் அதைக் கைதவற விட்டு வேறு கொள்கைகளொன்றையும் நாம் கைக்கொள்ள வில்லையென்பதையும் நாம் நன்றாக அறிவோம். ஆகையால், வாடியா, கொள்கைகள் மாறி இருக்கின்றனவென்று ப்ரமித்து அதற்குக் காரணத்தைத் தேடுவதற்கு ஒருவித முயற்சியும் செய்ய வேண்டுவதில்லை.

இந்த வாடியாவை, அவருடைய க்ரந்தங்களிலிருந்து நாம் அறிவோம். அவர் ஹிந்து மதத்வேஷி; பல தடவைகளில் நமது மதக் கொள்கைகளெல்லாவற்றையும் அவர் பலவாறாக தூஷித்திருக்கிறார். இப்பொழுது அவர் கீதையைப் பற்றி புகழ்ந்து பேசினால் அது ஒரு விதத்திலும் அபிநந்திக்கத்தக்கதாக மாட்டாது. இந்த க்ரந்தத்திலேயே கடைசி அத்யாயத்தில், ஹிந்து மதத்தைத் தழுவி நிற்கும் ஜநங்களை விபாகம் செய்து வருமிடத்தில், அவர், நமது வைதிகர்களைப் பிச்சைக்காரர்கள் [professional mendi-

cants] என்றும் ஸாமாந்ய ஜநங்களை ஏமாற்றி அதனால் அயோக்ய ஜீவநம் செய்து வருகிறார்கள் [they exploit the susceptibilities and superstitious fears of the illiterate people] என்றும் நிந்தித்திருக்கிறார். நமது வைதிகர்களுக்குள், அர்த்த காமங்களிலிருந்து விரக்தர்களாகவும் ருஜுவான ஸ்வபாவத்தை உடையவர்களாகவும் பூததயை நிறைந்துள்ளவர்களாகவுமிருக்கும் ஸாதுக்கள் ஒருவர் கூட இல்லை என்பதே அவர் நினைவு போலும். இவ்வளவு துராக்ரஹமுள்ளவர்கள் க்ரந்தங்கள் எழுதுவதற்கே அத்யந்தம் அநர்ஹர்கள்; அவர்கள் க்ரந்தங்களை எழுதினால் அது மஹாஜநங்களுக்குத் தீமையையே விளைவிக்குமாதலால், அவர் இம்மாதிரி க்ரந்தங்கள் எழுதத் துணிந்துவிட்டாரே என்று நாம் மிகவும் சோகிக்கிறோம்.

*   *   *   *   *

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன், வைதிகமத தீபிகையை வேதாந்த தீபிகையுடன் ஒன்று சேர்க்க ப்ரயத்நப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது சில ஸங்கடங்கள் ஏற்பட்டன; அது காரணமாக தீபிகையை ப்ரசுரம் செய்வதில் அப்பொழுது கொஞ்சம் விளம்பமும் ஸம்பவித்தது. அந்த விளம்பத்தால், இன்னும், ஒரு மாஸத்திய ஸஞ்சிகை அந்த மாஸத்திலேயே வெளிவராமல் அதற்கு அடுத்த மாஸத்திலேயே வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. அந்த வ்யதிக்ரமத்தைச் சரிப்படுத்தும் பொருட்டு இந்த மாஸத்தில் ஒன்பதாவது பத்தாவது ஸஞ்சிகைகள் இரண்டையும் ஒன்றாக ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறோம். இனி ஒவ்வொரு ஸஞ்சிகையும் அதன் காலத்திலேயே வெளிவருமென்று நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கு நாம் இதன் மூலமாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

*   *   *   *   *

ஸ்ரீ. உப. வலயபேட்டை ஸ்வாமி

கும்பகோணத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் வலயபேட்டை என்னும் ஸ்ரீக்ராமத்தில் அநேகவர்ஷ காலமாக எழுந்தருளியிருந்த நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்யர் என்னும் மஹான் சென்ற மாஸத்தில் பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளிவிட்டாரென்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இது மிகவும் சோசநீயமான வ்ருத்தாந்தமே. இவர் ப்ரஹ்மவித்துக்களுள் அக்ரேஸரராகவும் ஸாத்விகோத்தமராகவும் எப்பொழுதும் ஜகத்தின் ஹிதத்தையே ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பவராகவும் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்படிபட்டவருடைய ஆத்யந்திக வியோகம் இந்த ஜகத்திற்கு நேர்ந்தது, இந்த ஜகத்திலுள்ள நீசர்களான நம்முடைய தௌர்பாக்யமே.

*   *   *   *   *

சுத்த கணித வாக்ய பஞ்சாங்கம்.

'திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ வீரராகவ ஸ்வாமி தேவஸ்தாந சுத்த கணித வாக்ய பஞ்சாங்கம்' என்னும் பெயருடன் ஒரு பஞ்சாங்கம் நாம் வரப்பெற்றோம். அது, ஸ்ரீ அஹோபில மடம் 41-வது பட்டத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய நியமநத்தின் பேரில், கணித சாஸ்த்ரத்திலும் ஜ்யோதிஷத்திலும் ப்ரவீணராயிருக்கும் ஸ்ரீ. உப. கே. எம். ரங்காசார்ய ஸ்வாமியால் கணிக்கப்பட்டுள்ளதென்று தெரிய வருகின்றது. புராதந க்ரந்தங்களான ஆர்ய பட்டீயம், ஸூர்ய ஸித்தாந்தம் இவை முதலியவைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ள கணந ப்ரகாரத்தை அநுஸரித்து ப்ராதிதின ஸூர்யோதயத்திற்குத் தக்கபடி திதி முதலியவைகளின் கால நிர்ணயங்களை யெல்லாம் ப்ராசீந ஆசாரத்திற்கு விரோதமிராமல் தாம் கணித்திருப்பதாக அந்த ரங்காசார்ய ஸ்வாமி அவருடைய முகவுரையில் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய நியமந ரூபமான அநுக்ரஹத்தை இந்தப் பஞ்சாங்கம் பெற்றிருப்பதையும் ஸ்ரீ. உப. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் உறுதி மொழியையும் ஆதாரமாக அவலம்பித்து, நாம், இதைப் பற்றி நமது ஸுஹ்ருத்துக்களிடம் ப்ரஸ்தாவிக்கத் துணிகின்றோம். வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை ப்ரதாந கர்மமாக அவலம்பித்திருக்கும் நமக்கு திதி வார நக்ஷத்ரங்களுடைய கால நிர்ணய ஜ்ஞாநம் அவச்யம் அபேக்ஷிதமாகையால் ப்ராமாணிகமான ஒரு பஞ்சாங்கம் வெளிவருவது வைதிகர்களெல்லோருக்கும் ஸந்தோஷ ஹேது, "கே. எம். ரங்காசார்யர், வக்கீல், திருவள்ளூர்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி இதைப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

𑌹𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌵𑌿! 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌜𑌨𑌨𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍁𑌮𑍀𑌹𑌾𑌮𑌹𑍇
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌿𑌯𑌮𑍍 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌯 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌂 𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌂
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿! 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌵𑍀𑌚𑌿𑌵𑌿𑌸𑍃𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌚𑌾𑌮𑍀 𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥ (௨)

---

2 இவ்விதம் ஆசீர்வசந ரூபமான மங்களத்தை ப்ரார்த்தித்துவிட்டு, பிறகு ப்ரக்ருத ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யப்போகிறவராய், அந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சரிவரச் செய்வதற்கு அபேக்ஷிதங்களான வாக் ஸம்ருத்தி முதலியவைகளை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[ப—ரை] 𑌹𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿 - ஸ்ரீயாகவும் தேவியாகவு மிருக்கும் ஹே லக்ஷ்மி, 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌜𑌨𑌨𑍀𑌮𑍍 - ஸகல ப்ரஜைகளுக்கும் மாதாவாக இருக்கும், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 - உன்னை, 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍁𑌮𑍍 - ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு, 𑌈𑌹𑌾𑌮𑌹𑍇 - ப்ரயத்நப்படுகிறேன். 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍 - (அப்படி ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு) அநுரூபமான, 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀𑌮𑍍 - வார்த்தையை (அதாவது - வாக் ஸம்ருத்தியை), 𑌭𑌾𑌵𑌯 - அநுக்ரஹிக்கவேண்டும்; 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌧𑌿𑌯𑌮𑍍 - ப்ரீதியையே முக்யமாக உடைய புத்தி விசேஷத்தை (அதாவது - வாக் ஸம்ருத்தியை அநுக்ரஹிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருக்கும் ப்ரீதி விசேஷத்தை), 𑌪𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌯 - வ்ருத்திசெய்ய வேண்டும்; 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑍍 - (உன்னால் வ்ருத்தி செய்யப்படும்) பக்தியை, 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌯 - சுபமான பக்தியாக இருக்கும்படி அநுக்ரஹிக்கவேண்டும்; 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 - உன்னை ஆச்ரயித்து நிற்கும், 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌮𑍍 - உன்னுடைய தாஸனாகிற, 𑌇𑌮𑌂 𑌜𑌨𑌮𑍍 - என்னை, 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯 - ஆநந்திப்பிக்க வேண்டும் (அதாவது - உன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகச் செய்து அதனால் பெரிய ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கும்படி செய்யவேண்டும்). 𑌅𑌮𑍀 𑌵𑌯𑌂 𑌚 - இந்த நாங்களும், 𑌤𑍇 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌵𑍀𑌚𑌿𑌵𑌿𑌸𑍃𑌤𑍇𑌃 - உன்னுடைய கடாக்ஷ அலைகளின் வீசலுக்கு, 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 - இலக்காக, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 - ஆகக்கடவோம்.

முதலில் ஸ்தோத்ரமாகிற கைங்கர்யத்தை த்ருப்திகரமாகச் செய்யும் பொருட்டு அதற்கு அநுகூலமான வாக்ஸம்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு அந்த ஸம்ருத்திக்கு ஹேதுவாகிற ப்ரீதிவிசேஷம் தம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் பூர்ணமாக இராவிட்டால் அந்த ஸம்ருத்தியைத் தாம் எப்படி ப்ரார்த்திக்கக்கூடும் என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அந்த ப்ரீதி விசேஷத்தின் பூர்த்தியைத் தம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் ஜநிப்பிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறார். அப்படி ஜநிப்பிக்கப்பட்ட பக்தியைக்கொண்டு தாம் ஒருகால் அல்ப அஸ்திர பலங்களை ப்ரார்த்திக்கும்படி நேர்ந்துவிடுமோ வென்று பயந்து, அந்தப் பக்தியைச் சுபமான பக்தியாகச் செய்யவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். அப்படிச் சுபமான பக்தி வந்தும் அது கைங்கர்யத்தில் பர்யவஸியாவிட்டால் அது ஒரு குறைவாகிவிடுமே என்று எண்ணி, அதைக் கைங்கர்யத்தில் பர்யவஸிக்கும்

படி செய்து, அந்தக் கைங்கர்யத்தில் போக்யத்வ புத்தியையும் ஜநிப்பிக்கவேண்டு மென்றும் ப்ரார்த்திக்கிறார். இவ்விதமெல்லாம் தாம் அநுக்ரஹம் பெற்றால் தாமும் நித்ய ஸூரிகள்போல க்ருதார்த்தர்களாகலாம் என்பது குறிப்பு.

தேவி – ஹே தேவதேவனுகிற நாராயணனுடைய திவ்ய மஹிஷி! இது "தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்" என்னும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திவ்ய ஸூக்தியை ஜ்ஞாபிக்கின்றது. ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவன்றோ ப்ரதாநம். அப்படிப்பட்ட பர்த்தா வினுல் ஏற்படும் ஏற்றத்தைக் குறிப்பது இந்தப் பதத்தின் கருத்து.

ஸ்ரீ: – ஹே ஸ்ரீ! இது குணங்களாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் ஏற்படும் பெருமையைக் குறிக்கும் பெயரால் வரும் ஏற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு ஆறுபடியாகப் பகவத் சாஸ்த்ரங்களில் நிர்வசநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (1) ஸ்ரீயதே (ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள்) இதி 'ஸ்ரீ:', பகவானுடைய கட்டளைகளைக் கடந்து அதனுல் குற்றவாளிகளாயிருக்கும் சேதநர்கள் பகவானை அணுகப் பயந்து, அநுக்ரஹமே குணமாய் நிற்கும் லக்ஷ்மியைச் சரணமாக ஆச்ரயிக்கிறபடியால் அவளுக்கு 'ஸ்ரீ:' என்று பெயர். (2) ஶ்ரயதே (ஆச்ரயிக்கிறாள்) இதி 'ஸ்ரீ:' – அப்படித் தன்னை ஆச்ரயிக்கும் தீநர்களான சேதநர்களைப் பார்த்து உள்ளம் கரைந்து 'இவர்களைத் தண்டிக்கக்கூடாது, காப்பாற்றவேணடும்' என்று தானே பகவானை ஆச்ரயித்து ப்ரார்த்திக்கிறபடியால் ஸ்ரீ:'. (3) ஶ்ருணோதி (கேட்கிறாள்) இதி ஸ்ரீ: – தீநர்களான ஆச்ரிதர்கள் 'அடியோங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்' என்று செய்யும் ப்ரார்த்தனையை ப்ரீதியுடன் கேட்கிறபடியால் 'ஸ்ரீ:'. (4) ஶ்ராவயதி (கேட்கும்படி செய்கிறாள்) இதி ஸ்ரீ: – அந்தச் சேதநர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைப் பகவானிடத்தில் தானே விஜ்ஞாபநம் செய்து அவனை அதைக் கேட்பிக்கிறபடியால் 'ஸ்ரீ:'. (5) ஶ்ருணாதி (தீர்க்கிறாள்) இதி ஸ்ரீ: – தன்னைச் சரணமாக ஆச்ரயிக்கிறவர்களின் வினைகளெல்லாவற்றையும் தீர்க்கிறபடியால் 'ஸ்ரீ:'. (6) ஸ்ரீணாதி (பரிபாகத்தை உண்டாக்குகிறாள்) இதி ஸ்ரீ: – தம்முடைய காருண்யம் முதலிய குணங்களால் ஆச்ரிதர்களுக்கு நித்ய கைங்கர்ய பர்யந்தமான குண பரிபாகத்தை உண்டாக்குகிறபடியால் 'ஸ்ரீ:'. 'இவ்வளவு குணங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற' என்பது இவ்விடத்தில் இந்தப் பதத்தின் பொருள். *

---

* "அருடரு மடியவர்பால் மெய்யை வைத்துத்
தெருடர நின்ற தெய்வ நாயக நின்
அருளெனுஞ் சீரோ ரரிவையான தென
இருள்செக வெமக்கோ ரின்னொளி விளக்காய்
மணிவரை யன்ன நின்றிரு வுருவில்
அணியம ராக மலங்கலா யிலங்கி
நின்படிக் கெல்லாம் தன்படி யேற்க
அன்புட னுன்னோ டவதரித் தருளி
வேண்டுரை கேட்டு மீண்டவை கேட்பித்து
ஈண்டிய வினைகள் மாண்டிட முயன்று
தன்னடி சேர்ந்த தமருனை யணுக
நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்குநின் திருவே." [மும். கோ. பாசு. 1]

என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கும் பாசுரம் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

லக்ஷ்மி – ஹே லக்ஷ்மி! “ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ” என்னும் புருஷ ஸூக்தத்தில் சொல்லப்படும் நாராயண பத்நியே இவள் என்பது இதன் குறிப்பு. இதனால் பார்வதீ இந்த்ராணீ முதலிய தேவதாந்தர பத்நிகளைக் காட்டிலும் இவளுக்கு மேன்மை சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸர்வலோகஜநநீ – ஸகல ப்ரஜைகளுக்கும் மாதாவாகிற. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் தென்படும் “த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்” என்னும் வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். இதனால் அவளுடைய வாத்ஸல்யாதிசயம் ஸூசிதமாகின்றது. பகவானிடத்திலும் இந்த வாத்ஸல்யம் இருக்கையிலும். இது ஸ்த்ரீகளிடமே பெரும் பாலும் தென்படுகிறபடியால். இதை லக்ஷ்மியின் விசேஷித்த குணமாகவே ஆசார்யர்கள் விபஜித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். தண்டதரத்வம் தீரத்வம் சத்ருக்களை சமிப்பது முதலிய குணங்கள் பகவானுக்கும், வாத்ஸல்யம் மார்த்தவம் புருஷகாரத்வம் முதலியவைகள் லக்ஷ்மிக்கும் கூறுக விபஜித்த வ்யாபாரங்கள்.

ஸாரதீம் பாவய – வாக் ஸம்ருத்தி. ப்ரீதி விசேஷம், சுபமான பக்தி, கைங்கர்யத்தில் ஊக்கம். அந்தக் கைங்கர்யத்தைச் செய்வதில் ஆநந்தாநுபவம். ஆகிய இவையெல்லாம் லக்ஷ்மி கடாக்ஷத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன வாகையால் இவ்விடத்தில் லக்ஷ்மியைக் குறித்து இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

“ஸ ச்லாக்ய: ஸ குணீ தந்ய: ஸ குலீந: ஸ புத்திமாந் ।
ஸ சூர: ஸ ச விக்ராந்தோ யம் த்வம் தேவி நிரீக்ஷஸே ॥ ”

[ஹே தேவி! எவனை நீ கடாக்ஷிக்கிறாயோ அவனே ச்லாக்யன், அவனே குணசாலி. அவனே தந்யன், அவனே குலீநன், அவனே புத்திமான். அவனே சூரன், அவனே விக்ரமசாலி] என்றன்றோ மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

‘பத்ரய’ – இது, ‘கல்யாணம்’ என்னும் பொருளுள்ள ஒரு சொல்லின் ரூபம். ‘பக்திம் பத்ரய’ என்பதற்கு ‘என்னுடைய பக்தியைச் சுபமான பக்தியாகச் செய்’ என்பது அர்த்தம். அதாவது :— ‘பரம பக்தி’ என்று சொல்லப்படும் பக்தியை முடிவாக உடைய பரிபாகத்துடன் கூடியதாகச் செய் என்பது கருத்து. பக்தி அநந்ய ப்ரயோஜநமாகச் செய்யப்பட்டால் அதைச் சுபமான பக்தி என்று சொல்வார்கள்.

தாஸம் ப்ரபந்நம் – ‘இவ்வளவு காலமாக நான் உன்னுடைய தாஸன் என்னும் ஸம்பந்தத்தை மறந்திருந்தேன்; இப்பொழுது அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாயிற்று. அது உண்டானவுடன் உன்னுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தேன்’ என்பது குறிப்பு. ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய “தவ தவாஸ்மி தாஸ இதி ப்ருவந் இதி ச ஹ்ருஷ்யாமி” என்னும் திவ்ய ஸூக்தியின் அநுஸந்தாநம் இது.

வயம் ச – ‘நாங்களும்’ எப்படி நித்யர்களும் முக்தர்களும் உன்னுடைய கடாக்ஷமாகிற அலைகளால் எப்பொழுதும் அபிஷிக்தர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படியே நாங்களும் இருக்கவேண்டும். இது தான் ‘நாங்களும்’ என்பதிலுள்ள உம்மையின் குறிப்பு.

3. இவ்விதம் தமது அபிமதத்தை ப்ரார்த்தித்துவிட்டு ‘அளவற்றவும் அதி விலக்ஷணமுமான குணங்களை யுடைய உன் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் என்பது எப்படி ஸாத்யம்?’ என்று சொல்லுகிறார். ‘ஸ்தோத்ரம்’ என்பதற்கு ஒருவனிடத்

𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾-
𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌤𑌯𑌾𑌧𑌿𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌫𑌣𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 ।
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌮𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀
𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌰𑌚𑌨𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑍋𑌨𑌿𑌧𑍌 ॥ (௩)

தில் இல்லாத குணங்களை அவனிடம் ஆரோபித்துப் பேசுவது என்றும், ஒருவனிடத்தில் இருக்கும் குணங்களை ஒன்று கூட விடாமல் வர்ணிப்பது என்றும் இரண்டு விதமாகப் பொருள் கொள்ளக்கூடும். லக்ஷ்மியிடத்தில் இராத குணங்கள் இல்லையாதலால் முதல் அர்த்தத்திற்கு இடமில்லை. அவளுடைய குணங்களுக்கு எல்லை இல்லையாதலால், அவைகளைப் பூர்ணமாக வர்ணிப்பது என்பதும் சக்யமன்று. ஆகையால் இரண்டாவது அர்த்தத்தின் ப்ரகாரத்திலும் 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால், 'எவ்விதம் நான் ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யப்போகிறேன்' என்று பயப்படுகிறார்.

[பதவுரை] 𑌕𑌵𑌯𑌃 - கவிகள், 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - எதை ஸ்தோத்ரமென்று சொல்லுகிறார்கள் ? 𑌅𑌸𑌤𑌃 :- (ஒருவனிடத்தில்) இராமலிருக்கிற, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 - மற்றவனுடைய குணங்களை, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑌿𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯 - அவனிடத்தில் இருப்பதாக ஆரோபணம் செய்து, 𑌫𑌣𑌿𑌤𑌿𑌃 - பேசுவதானது, 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑌿 - ஸ்தோத்ரமாகும் பக்ஷத்தில், 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 - அப்படியானால், 𑌸𑌾 - அந்தப் பேச்சானது, 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 - உன்னிடத்தில், 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 - வீணேயாகும். 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌂 - (ஒருவனிடத்தில்) உண்மையாக இருக்கும் குணங்களையே உள்ளபடி வர்ணிப்பதையே, 𑌅𑌥 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌃 :- (ஸ்தோத்ரமென்று) சொல்லும் பக்ஷத்தில், 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍 - அப்படிப்பட்ட வர்ணநமானது, 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑍋𑌨𑌿𑌧𑍌 - உன்னுடைய ஸத்குணங்களாகிற ஸமுத்ரத்தில், 𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾𑌪𑌿 - ப்ருஹஸ்பதியினால் கூட, 𑌕𑌥𑌂 - எப்படி, 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌰𑌚𑌨𑌾 - சொல்வதற்கு ஶக்யம் ?

'லக்ஷ்மியினிடத்தில் இராத நல்ல குணங்களும் இல்லை. அப்படி அவளிடத்தில் இருக்கும் நல்ல குணங்களுக்கு அளவும் கிடையாது' என்பதுதான் இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

" 𑌨 𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌧𑌸𑌃 "

[ப்ரஹ்மாவின் நாக்குக்கூட உன் குணங்களை வர்ணிப்பதற்கு அசக்தமே] என்பது மஹர்ஷிகளின் வார்த்தை.

'ஸ்தோத்ரம் என்னும் சப்தத்திற்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு அர்த்தங்களுள் முதல் அர்த்தத்திற்கு மஹா கவியாகிற காளிதாஸன் வாக்யம் ப்ரமாணம். இராத குணங்களை இருப்பது போலப் பேசுவது ஸ்தோத்ர மென்னும் லக்ஷணத்தை ஸித்தவத்கரித்து, ஸ்துதி' சப்தத்தை அவர் ரகு வம்சத்தில் பின்வருமாறு ப்ரயோகித்திருக்கிறார்.

[illegible] ॥ (ச)

“ [illegible] ”

[இது, ஸத்யமாக இருக்கும் குணங்களைப் பேசினதே தவிர, ஸ்தோத்ரமன்று]. ‘ஸ்தோத்ரமன்று’ என்று சொல்லியிருப்பதனால், அஸத்ய குண வர்ணனமே ஸ்தோத்ர மென்று அந்த மஹாகவி அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றதன்றோ? இரண்டாவது அர்த்தத்திற்கு ஸ்ரீபராசர பட்டரின் ஸூக்தி ப்ரமாணம். ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில் ‘ஸ்துதி செய்யப்படும் வஸ்துவின் குணங்களை ப்ரகாசிப்பதே ஸ்தோத்ரமாகும் என்று “ [illegible] ” என்னும் ச்லோகத்தால் விளக்கியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த இரண்டு லக்ஷணங்களும் ‘ஸ்தோத்ரம்’ என்பதற்குப் பொருந்தினவை என்று ஏற்படுகின்றது.

4. கீழ் ச்லோகத்தில், லக்ஷ்மியின் குணங்கள் அளவற்றவை என்றும் ஆகையால் ப்ருஹஸ்பதியால் கூட அவை வர்ணிக்கக் கூடாதவை என்றும் சொல்லப்பட்டன. அப்படியிருக்கையில் தாம் அவைகளின் வர்ணனத்தைச் செய்யப் புகுவது எப்படி என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அந்தச் சங்கையை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காண்பித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

[ப—ரை] [illegible] - உன்னுடையவையான, [illegible] - எந்தக் குணங்கள், [illegible] - வாக்குக்கும், [illegible] - மனஸ்ஸுக்கும், [illegible] - எட்டாதவையாக, [illegible] - ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றனவோ, [illegible] - அந்தக் குணங்களைக் குறித்தே (அதாவது - அந்தக் குணங்களையே வர்ணிக்கத் தகுந்தவைகளாக உத்தேசித்தே), [illegible] - என்னுடையதான, [illegible] - வாக்கானது, [illegible] - ஊறின ஜலத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற நாக்கை உடைத்தாயிருக்கும்படி (அதாவது - உன்னுடைய குணங்கள் மிகவும் ரஸவத்துக்கள் என்று அறிந்திருக்கும் என் நாக்கில் அவைகளின் ப்ரஸ்தாவத்தாலேயே ஜலம் ஊறுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று), [illegible] - ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது (அதாவது அவைகளை நான் வர்ணிப்பேன் என்னும் ஸங்கல்பத்துடன் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது); [illegible] - ஆச்சர்யம். [illegible] - ஆனால், [illegible] - அதை (அதாவது அப்படி அது ப்ரவ்ருத்திப்பதை), [illegible] - பரிஹஸிக்கத் தகுந்ததாக, [illegible] - நாம் எண்ண

வில்லை; ஹி - ஏனென்றால், சகோரீ - சகோர பக்ஷியானது, ஏகா - ஒன்றியாக, ஸகலாம் சந்த்ரிகாம் - நிலவு முழுவதையும், பாதும் - பாநம் செய்வதற்கு, க்ஷமா ந - சக்தையன்று, இதி - என்னும் காரணத்தால், த்ருஷி ஸத்யாம் - (தனக்குத்) தாஹம் இருக்கும்பொழுது, ரஸநாம் - (தனது) நாக்கை, ஆம்ருஜ்ய - அடக்கிக்கொண்டு, ந ஆபிபேத - (பாநம் செய்யாமல்) இருக்கமாட்டாதன்றோ ?

ரஸவத்தான பொருள் கிடைத்தால் அதில் ஆஸ்தையுள்ள எல்லாரும் தம் தம் சக்திக்குத் தக்கபடி அதை அநுபவிக்க ப்ரயத்நப்படுவார்களே தவிர, அப்பொருள் முழுவதையும் தாம் அநுபவிக்கச் சக்தியற்றவர்கள் என்னும் காரணத்தால் அதை அணுகாமல் நின்றுவிட மாட்டார்கள் என்பது கருத்து. அலை மோதும் தடாகத்திற்குத் துல்யம் பகவத் குணங்கள்; 'தாஹமுடையவன் அந்தத் தடாகத்தில் ஒரு கை ஜலம் எடுத்துப் பாநம் செய்வதுபோல, அந்தக் குணங்களை என்னுடைய சக்திக்குத் தகுந்தபடி வர்ணித்து அதனால் கிடைக்கும் ஆநந்தத்தை நான் அநுபவிக்கிறேன்' என்பது கவியின் திருவுள்ளம்.

> " யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।
> தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ॥ "

என்று ஸ்ரீ கீதாசார்யன் இந்த ந்யாயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறான் என்பது ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஹ்ருதயமென்று தெரிகின்றது. ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பகவானுடைய குணங்களை வர்ணிக்கப் புகுகையில், முதலில் அவைகளின் ஆநந்த்யத்தைப் பார்த்து அகன்று, பிறகு, தமக்குத் தக்க ப்ரவ்ருத்தியைத் தாம் செய்வதில் எவ்வித தோஷமுமில்லையென்று ஸமாதாநம் செய்துகொண்ட ரீதியை இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கூரேசன் அநுஸரிக்கிறார்.

> " யத்வா ஶ்ரமாவதி யதாமதி வாப்யஶக்த:
> ஸ்தௌம்யேவமேவ கலு தேऽபி ஸதா ஸ்துவந்த: ।
> வேதாஶ்சதுர்முகமுகாஶ்ச மஹார்ணவாந்த:
> கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர்விஶேஷ: ? ॥ "

[நான் அசக்தனாயிருக்கையிலும் என்னுடைய சக்திக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் தக்கபடி ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றேன். வேதங்களும் சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலானவர்களும் இம்மாதிரி மாத்ரமே ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்களே தவிர, அவர்கள் நிஶ்ஶேஷ ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள் என்பதில்லையன்றோ ? ஸமுத்ரத்தில் பெரிய மலை மூழ்குவதற்கும் அணு மூழ்குவதற்கும் வாசி உண்டோ ? மூழ்கிப் போவதில் இரண்டும் துல்யமே.] ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீ கூரேசன் இருவரும் சொல்லும் விஷயமொன்றே ; ஆனால் அவர்கள் அதைச் சொல்லும் பங்கிகள் மாத்ரம் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன.

சகோரீ - பெண் சகோர பக்ஷி. சகோர பக்ஷிகள் நிலவைப் பாநம் செய்து அதனால் தமது தாஹத்தைச் சமநம் செய்துகொள்ளுகின்றன என்பது ப்ரஸித்தம். ஆனால், அப்படிப் பாநம் செய்வதில் பெண் சகோரங்களுக்கும் ஆண் சகோரங்களுக்கும் எவ்வித வாசியுமில்லை. இவ்விடத்தில் 'சகோரீ' என்று பெண் சகோரத்தைக்

க்ஷோதீ³யாநபி து³ஷ்டபு³த்³தி⁴ரபி நிஸ்ஸ்நேஹோऽப்யநீஹோऽபி தே
கீர்திம் தே³வி! லிஹந்நஹம் ந ச பி³பே⁴ம்யஜ்ஞோ ந ஜிஹ்ரேமி ச ।
து³ஷ்யேத்ஸா து ந தாவதா ந ஹி ஶுநா லீடா⁴பி பா⁴கீ³ரதீ²
து³ஷ்யேச்ச்²வாபி ந லஜ்ஜதே ந ச பி³பே⁴த்யார்திஸ்து ஶாஸ்ரேஷு ந: ॥

குறிப்பிட்டிருப்பது, 'பா⁴ரதீ' என்று ஸ்த்ரீ லிங்கத்தில் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டுள்ள வாக்குக்கு த்ருஷ்டாந்த ஆநுகுண்யத்தைக் கல்பிக்கும்பொருட்டே என்று அறிய வேண்டும்.

அஹோ - இது ஆச்சர்யத்தைக் குறிக்கும் ஒரு அவ்யயம். இதை ப்ரயோகம் செய்வதில் ஸ்ரீ கூரேசனுக்கு ஒருவித விசேஷித்த உத்ஸாஹம் உண்டென்பது அவருடைய ஸூக்திகளிலிருந்து தெரிகின்றது.

"அஹோ தே³வதே³வஸ்ய ஸுஸேவ்யாதா³ரீகரோஷி"

"அஹோ து³ஷ்க்ருதைர்வ நிவிஷ்டாநபி ஸுத்³ருஹ்ருதி:"

என்று பலவிடங்களில் அதைக் காண்கிறோம்.

5. இவ்விதம் தம்முடைய சக்திக்குத் தக்கபடி ஸ்தோத்ரம் செய்வதில் பரிஹஸிக்கப்படத் தகுந்த அம்சமொன்றுமில்லை என்று நிச்சயித்த பிறகும் தம்முடைய குண சூந்யதையை நினைத்து, அப்படிப்பட்ட குணஹீனனால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுவதனால் அந்த ஸ்துத்ய வஸ்துவுக்கு ஏதாவது அவத்யம் நேர்ந்துவிடுமோ வென்று ஒரு பயம் ஜனிக்கவே. அப்படிப் பயப்படுவதற்கும் ஹேதுவில்லை யென்று ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை முன்னிட்டு ஸமாதானம் செய்துகொள்ளுகிறார்.

[ப—ரை] தே³வி - ஹே தேவி! க்ஷோதீ³யாநபி - மிகவும் க்ஷுத்ரனாக இருந்த போதிலும், து³ஷ்டபு³த்³தி⁴ரபி - (அப்படி க்ஷுத்ரனாக இருப்பதனால்) கெட்ட புத்தியை யுடையவனாக இருந்தபோதிலும், நிஸ்ஸ்நேஹோऽபி - (அப்படிக் கெட்ட புத்தியை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால்) பக்தியற்றவனாக இருந்தபோதிலும், அநீஹோऽபி - (அப்படிப் பக்தியற்றவனாக இருக்கிறபடியால்) கைங்கர்யமாகிற வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாமல் இருந்தபோதிலும், தே - உன்னுடைய, கீர்திம் - (அநந்த ஸத் குணங்களை உடைத்தாயிருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள) யசஸ்ஸை, லிஹந் - (வர்ணிக்கத் தகுந்த வஸ்துவாக) ஆஸ்வாதம் செய்துகொண்டு, அஜ்ஞ: அஹம் - ஒன்றுமறியாத நான், ந ச பி³பே⁴மி - பயப்படவுமில்லை; ந ச ஜிஹ்ரேமி - வெட்கமடையவுமில்லை; ஸா து - அந்தக் கீர்த்தி யோவென்றால், தாவதா - அவ்வளவால் (நான் ஆஸ்வாதம் செய்வதால்) ந து³ஷ்யேத் - தோஷத்தை அடைந்துவிட மாட்டாது; ஹி - ஏனென்

ஐஶ்வர்யம் மஹதேவ வாऽல்பமதவா த்ருஶ்யேத பும்ஸாம் ஹி யத்
தல்லக்ஷ்ம்யா: ஸமுதீக்ஷணாத் தவ யத: ஸார்வத்ரிகம் வர்ததே।
தேனைதேன ந விஸ்மயேமஹி ஜகந்நாதோऽபி நாராயணோ
தந்யம் மன்யத ஈக்ஷணாத் தவ யதஸ்ஸ்வாத்மேஶ்வர:॥ (௬)

றால், ஸுரநதீ - கங்கையானது, ஶுநா - நாயினால், லீடாऽபி - ஆஸ்வாதிக்கப்பட்டபோதிலும், ந தோஷமுபைதி - தோஷத்தை அடைகின்றதில்லையன்றோ? ஶ்வாऽபி - நாயும், ந லஜ்ஜதே - லஜ்ஜைப்படுகிறதுமில்லை; ந ச பிபேதி - பயப்படுகிறதுமில்லை; ஶுந: - அந்த நாயினுடைய, த்ருஷ்ணா - (தாஹத்தினால் உண்டாயிருந்த) உபத்ரவமோவென்றால், ஶாம்யேத் - சாந்தமாகி விடுகின்றது.

கங்கையில் நாய் ஜலம் குடித்தால், அதனால் கங்கைக்கு எப்படித் தோஷம் உண்டாகமாட்டாதோ, அப்படியே உன்னுடைய கீர்த்தியானது குணசூன்யனாக இருக்கும் என்னால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டபோதிலும் அதனால் அதற்கு எவ்வித தோஷமு முண்டாக மாட்டாது; அந்த ஜலத்தைக் குடிப்பதால் அந்த நாய்க்குத் தாஹ சமநம் கிடைப்பதுபோல, அந்தக் கீர்த்தியை ஆஸ்வாதம் செய்வதால் என்னுடைய மநோரதமும் நிறைவேறிவிடும்.

6. கீழ் நாலு ச்லோகங்களால் தாம் செய்யப் புகும் ஸ்தோத்ரத்தை ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு இதற்குமேல் மூன்று ச்லோகங்களால் லக்ஷ்மியின் மஹிமையை வர்ணிக்கின்றார். இந்த ச்லோகத்தில், இந்த லோகத்திலோ பரலோகத்திலோ ஒருவனுக்கு நேரும் ஐச்வர்யமெல்லாம் லக்ஷ்மியின் க்ருபா கடாக்ஷத்தைச் சார்ந்தே நிற்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீமந் நாராயணன் விஷயத்திலும் இது அன்வயிக்கின்றது என்று புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

[ப—ரை] பும்ஸாம் யதைஶ்வர்யம் - ப்ரஜைகளின் யாதொரு ஐச்வர்யமானது, மஹதேவ வா - உயர்ந்ததாகவோ, அதவா அல்பம் - குறைந்ததாகவோ, த்ருஶ்யேத ஹி - ப்ரஸித்தமாகக் காணப்படுகின்றதோ, ஸார்வத்ரிகம் தத் - (இந்த லோகத்திலோ லோகாந்தரங்களிலோ) எல்லா விடங்களிலும் தென்படும் அந்த ஐச்வர்ய மெல்லாம், லக்ஷ்ம்யாஸ்தவ - லக்ஷ்மியாகிற உன்னுடைய, யத: ஸமுதீக்ஷணாத் - யாதொரு கடாக்ஷத்தாலே, வர்ததே - ப்ரவ்ருத்திக்கின்றதோ, தேந ஏதேந - அந்தக் கடாக்ஷத்தாலே (அதாவது-அப்படிப்பட்ட மஹிமையையுடைய கடாக்ஷத்தால்), ந விஸ்மயேமஹி - நாம் ஆச்சர்யப்படுகிறோமில்லை; யத: - ஏனென்றால், ஜகந்நாத: - ஜகத்துக்க ளெல்லாவற்றுக்கும் நாதனாகவும், ஸ்வாத்மேஶ்வர: - தனக்குத் தானே ஈச்வரனாகவும், (அதாவது : தன்னையும் நியமிக்கும்படியான வேறொரு ஈச்வரனை

முக்கண் முதல்வா மூவுலகும்
முதல்வ னீயே யென மொழிந்துன்
பக்கஞ் சாரு மெனப் பெருமை
பாராட் டுவையே பலகாலு
மிக்கேழ் கிளரு மிருடியுநஞ்
சாயை யிகழ்ந் திங் கொதுங்குவதேன்
றக்கன் வேள்வி தகர்த்தவனே
தரையிற் போது மவனருகே. 81

என்றத் தோகையி சைத்ததுகேட்
டெருதே றீசன் முறுவலித்துக்
குன்றத் தீசன் குலமகளே
கொழுமா மலராள் கொண்கனது
நன்றுற் றிடுமிவ் விளையாட்டின்
ஞன்கு முகத்தோன் படைத்திடுவன்
பொன்றத் துடைப்ப தெனது செயல்
புருடோத் தமனே புரந்தருள்வான். 82

தண்ணர் கமலத் திசைமுகனுந்
தன்னுண் முழுதுந் தளர்ந்ததற்பின்
விண்ணே டிந்த மூவுலகும்
வீய வண்டங் கரந்தொழிய
மண்ணே டைம்பூ தங்களுமம்
மாயன் மாயை தனிலொடுங்கக்
கண்ணு ரந்த வைகுந்தங்
கலந்தே யின்பக் கடலாழ்வான். 83

ஆங்கே யாமு மடைகுவதி
னிவனே யல்லா லொரு தெய்வம்
நாங்கண் டறியோ மவன்பதமே
நாடி யிவனு னோன்புறலா
லீங்கு நம்மை மதித்துரையா
னென்ன வவளு மிறையே நாம்
பாங்கி னவனைப் பார்த்துவரந்
தந்தே படர்து மெனப்பகர்ந்தாள். 84

பகரக் கேட்டே விண்டுபதி
படருஞ் சடையா னிழிந்தவன் கண்

முகமே நிற்க வெதிர் நோக்கா
தவனுங் கீழாய் முகங் கோட்டித்
துகளார் கந்தைத் துண்டுகளைத்
தொடரப் பொத்தி யுறவவனுந்
தகவி லென்னை மதியாமே
யுறைவ தென்ன தகவென்றான். 85

மெய்யே நின்று லெற் கியையும்
விழைவே தென்று மிழற்றவிவன்
ஐயே வேண்டும் வரமளிப்ப
லறைக வென்ன வரனுழ்வான்
கொய்யுந் தாதைத தலைக்கா நீ
கொடுப்ப தெனக்கொன் றில்லை யென
வெய்ய நுதற்கண் பசுபதியும்
வீடின் மற்றும் விளம்புவனால். 86

முனிவர் குலத்தின் சேகரனின்
மூவாவிரதத் துள மகிழ்ந்து
கனிவாய் வேண்டும் வரமளிக்கக்
கைலை நீத்துன் கண்முகப்பே
தனியே நின்று நனிவேண்டுந்
தன்மை யுணரா தகற்றுவதும்
முனியும் வினையை நோற்பவர் தம்
மொய்ம்பிற் கியல்போ வென மொழிந்தான். 87

மொழியக் கேட்ட மழிசையனும்
முறுவல் பூத்து வரைவில்லோய்
ஒழிவி லின்ப வுலகருள
வொல்லு மென்னி லுதவு கெனக்
கழிய வுள்ளம் வெள்கியது
கருணை செய்வோன் றிருமாலே
யொழிய வேறு வரித்திடுகென்
றுரைக்க முனியு மோதுவனால். 88

ஆயின் முத்தி யளித்தலையே
லானையுரித்தோ யின்றெழிவோர்
வாயின் சின்று ளிருந்தகலும்
வண்ண மிழைத்தி யெனவவனும்

மாயு முயிரைத் தடுத்திடலென்
மாடும் வினையின் மாய்வரெனப்
பாயு மூசி யுடனிழையும்
பாயும் வரமே னுந்தருவாய். 89

என்றவ் வாழ்வா னிகழ்ந்திடலு
மேந்து மழற்கை யுருத்திரனும்
நன்று நன்றென் றுருத் தெழுந்தே
நமனூர் நமனென் றெனையறியா
யன்று சென்ற வனங்கனெறி
யடைகென் றின்னே நுதல்விழியைக்
கன்றி நின்று கனன்றெரியைக்
காலும் வகையே திறந்தனனால். 90

அழற்க ணின்றுங் கடைக் காலத்
தவனி யெரிக்கும் வடவையெனத்
தழற்பி ழம்பாங் கெழுந்தழலத்
தனதே ரிதயத் தாமரையின்
மழைக்கண் மலர்மா மங்கையுடன்
மன்னும் பெருமான் மலரடியே
பிழைக்குங் கதியென் றடைக்கலஞ்செய்
போழ்தின் முனிவன் பெருமானும். 91

இடங்கர் வலிக்க வாற்றாதன்
றிரங்கி யழைத்த மதகரிக்குப்
படங்கொள் பாய றணந்துவிரைந்
தெழுந்த பாங்கின் படிவமறைத்
திடங்கொள் வானி விருந்தனது
வவத்தாள் பெரிய விரனுதியி
னடங்கும் விழியைத் திறந்திடுகென்
றுரு முணரா தருளினனால். 92

இருடி யிறையு மெம்பெருமா
னிசைத்த துணர்ந்து தளராமே
விரைவி லடியின் கண்டிறக்க
வெயில்கால் கோடி வெங்கதிர்கள்
புரையு முழுத்தீப் பிழம்பேய
தனின்றெ ழுந்து புவிமுழுதும்

பரவிக் கங்கைச் செஞ்சடையன்
பாங்கர் வளைந்து தகித்ததரோ. 93

அப்போ தன்னு னுதல்விழியு
மடங்கி நுளம்பி னேழ்பரியோன்
வெப்பங் காலும் வெயிலிடையே
புரண்டு வெதும்புங் கீடமெனச்
செப்பற் கரிய துயருழந்து
செங்கட் கருமா மழைமுகிலே
யிப்போ தருளா மழை சொரிந்தென்
னிடும்பை யகற்ற வென விரைந்தான். 94

நாரி பாக னிவ்வணமே
நலியக் கண்ட வானவரும்
வேரி மாறு மலரவனும்
வெருவிப் போந்து விரைவுடனே
காரி நிகர்க்குங் கண்மலராள்
கணவும் வரையா துறை நிறத்தோன்
பாரை யளக்கும் பதமலர் தம்
பைம்பொன் முடிமேற் படவீழ்ந்தார். 95

வீழக் கண்ட நெடுமாலும்
வேயுந் தருமா மலர்த் தொடையீர்
பாழிப் புயவெங் தானவர்நும்
பாடு பறிக்கப் பயந்தீரோ
ஆழிப் புவியிற் கஞ்சன்முத
லடலா ரவுணர் தமையடர்த்தோந்
தாழக் குலேந்திங் கென்புகுந்த
தஞ்சா தடைவே சாற்றுதிரே. 96

என்னக் கமல யோனியுமாங்
கிமையோர் சூழ வெழுந்துகரந்
தன்னன் முடியிற் கூம்பியிடத்
தாயா யுலகந் தாங்கிறையே
நின்னின் னடியன் றிருமழிசை
நிலவ நின்று னடிவிரலின்
கண்ணின் னழலாற் கரிகரிந்து
கண்மூன் றுடையோன் கலங்குவனல். 97

அதுவே யொன்றோ வவ்வனலா
லவனி யெல்லாந் தீங்தொழியும்
மதுவார் தண்ணந் துளவத்தார்
மாயா முந்திக் காக்கிலேயேல்
பொதுவர் மனையி னறுநெய்பால்
புகழ வருந்தும் புயல்வண்ணு
மதமா வளித்த வடைவேயிம்
மங்கை பாகற் கருளென்முன். 98

முப்பான் மூன்று கோடியெனும்
மூவா வமரர் முனிகணங்கள்
துப்பே ரிதழா ளயிராணித்
தொய்யின் முலைதோய் விண்ணவர்கோன்
அப்பா லன்ன முகைத்திடுவோன்
முதலா மிந்த வமரரெலா
மப்பா வென்றவ் வமலற
வையன் முறுவல் பூத்தருள்வான். 99.

கேளீ ருலகி லெவரேனுங்
கிளர்ந்தே யெமக்குத் தீங்கிழைக்கின்
கேளீ ரென்றே யவர்சமிப்பேங்
கெடலி லெந்த மடியார்பால்
கோளில் புரை யொன்றிழைப்பவரைக்
குழைய வொறுப்பேமெனவருளி
மாள வுலகம் பெயும்புட்க
லாவர்த் தம்மென் மழைவிளித்தே. 100.

நீவி ரின்னே தாழாமே
நிலமாவுலகிற் படர்ந்தலவன்
காவி னீழல் வயல்வரம்பின்
முழையி னூடே கண்வளர
மேவு நாரை யுழுபடையின்
மேயுங் கயலைக் கவர்பெரிய
வாவி செறியும் வளமலிநன்
மழிசைத் தீயை மாற்றுதிரே. 101.

என்ன செவிகொள் ளெழிலிகளு
மெந்தாயுன்ற னெழிற் கரத்தின்

மின்னுந் திகிரித் திருவுருவாய்
மிளிரு மாழ்வான் பதவிரலின்
மன்னுந் தீமூண் டெரிந்திடினெம்
மழையி னவிக்கும் மதுகையிலே
மன்ன வழலை யம்பகங்கொண்
டணுகிக் காண்டற் காருளரே. 102.

எந்தம் பகடு வியனுலக
மெங்கும் புகழ வீங்கதுவு
மிந்த வெறியி னகலற்க
வென்றே யவையாங் கிரங்கிடமா
னந்தம் பணியிற் படர்கவுமக்
கணுகுந் திறலு நனியென்ன
வந்த வருங்கார்க் குலமடைய
வாங்கே மீண்டு படர்ந்தனவால். 103.

காண்போர் காணுங் கானெடியிற்
ககன மெங்குஞ் சாலமெனச்
சேண்கா ராழி முழுதுமெழுந்
திடையொன் றின்றிச் செறிந்ததென
மாண்பா ரெங்கு மனநடுங்க
விடியு மின்னு மலிந்துமுனந்
தூண்போ லாயர் படப்பொழிந்த
தாரை நிகர்ப்பச் சொரிந்தனவே. 104.

சொரியத் திணைகள் வேறறியுஞ்
சூழ்ச்சி யின்றித் தொல்புவியில்
பெரிய பிரள யம்மிதுவென்
றெவரும் பேதுற் றழுங்கவெள்ளம்
விரியத் தரணி மிசைப்புரள
வாழ்வா ரடியின் விழிநெருப்புந்
தெரியத் தெரிய மதமடங்குந்
திறமே முற்றுந் தணிந்ததரோ. 105.

வேறு

செவியுற்ற போழ்தத்து மகமுட்கு
மச்செப்ப வரிதாய திண்மாரியின்
புவியுற்ற பெருவெற்பி னசையாது
புருடோத்த மன்பாதமேபுந்தியின்

சவியுற்ற மலர்வைத்த வன்றன்னை
யெயத்த வத்தோர டைந்தார் தலு
மவியுற்ற பின்வன்னி யழலேந்தி
தெளிவுற்றெ ழுந்தங்க கந்தேறினன். 106.

தேறித்தி றந்தேக ணெதிர்நின்று
திகழ்கின்ற திறலாரை முகநோக்கியே
மீறித்த னக்குள்ள டங்காவி
யப்போடு மேனின்ற வானோர்களைக்
கூறிக்கு றிக்கொண்டு ரோளிர்க
ளினியிக்கு ணக்குன்ற னத்தோன்றுமில்
வீறுற்ற முனிபத்தி சான்னெ
னும்பேர்வி ளங்கத்த ழைத்தோங்குமே 107.

அடியாருண் முதலம்ப ரீடன்ற
னுலோர்மு னறியாது முனிபட்டதின்
படியாய தென்பாடு மீங்கென்றி
டங்கொண்ட பைந்தோகை யுடனேந்தருத்
தொடையாடு சுரர்காண வதைநன்கு
ரைத்தெந்தை துளவாடு புயமாயவன்
வடிவாரு மடியாரை வெல்வாரு
முளர்கொல்லோ வகையாரு மெவராயினும். 108.

என்றேதி ருப்பாக வதர்வீறு
மெழில்பஞ்ச விதமாந்தி ருத்தங்களுங்
குன்றாத குருபாதம் பயில்வண்ண
மோடின்ன குறையாத தருமங்களும்
நன்றாய மைந்தந்த நளியோகி
விடைகொண்டு வானுடர் புடைசூழ்வர
மன்றாடு பெருமானு மலைமானும்
வெண்சோதி மலைமீது றச்சென்றனன். 109.

௩-வது சருக்கம்

கண்ணென்று மில்லான்ம கன்முன்ன
மேலோர்க லந்துள்ள மன்றத்திடைப்
பண்ணென்று மொழியாளை வலிகொண்டி
ழுத்தாடை பரிவின்று களைபோழ்தவண்

மண்ணின்ற மரமேங்க மாயாவெ
　　னக்கூவி மாசோடு கதறத்துகில்
எண்ணென்ற கில்லாது வளரப்பு
　　ரிந்தோனெ ழிற்பாத மேயேத்துவாம். 1.

மழிசைப்பி ரானவ்வ ணம்மாத
　　வன்பாத மலர்காடி யுறைபோழ்திலோர்
பொழுதிற்பு லிப்போத்தி னிவர்தந்து
　　மிசையேகு மோர்கொங்க ணன்போம்பொழி
யெழுகிற்கி லாதேத டைப்பட்டு
　　நிற்கத்தி யக்குற்ற வன்னெங்கணு
மழிவுற்ற நெஞ்சோடு நோக்குற்ற
　　பின்பார கத்துங்கணேச்சேர்த்தனன். 2.

கந்தைத்து ணிக்குப்பை பொத்திப்பொ
　　லிந்துள்ள கலைஞான முனிகண்டிவ
ரிந்தப்பு லிப்போக்கு மிடர்கொள்ள
　　நின்றாரெ னத்தேர்ந்தி ழிந்தையரே
சிந்தத்து கட்சீரை தைப்புத்த
　　விர்ந்திச்செ ழும்பட்டி னிற்செய்துறு
மிந்தத்தி ருக்கஞ்சு கங்கொள்ளு
　　மென்றென்றை யியச்சி ரித்தன்னவர். 3.

நீதந்த தென்விந்தை யென்மீது
　　நிலவுற்ற திக்கஞ்சு கங்காணெனப்
போதந்தி கழ்ந்தோரெ ழின்மேனி
　　மீதாயி ரஞ்சோதி போன்மின்னிடும்
பேதம்ப டுந்தாம மணிவார
　　ணங்கண்டு பெருவிம்மி தங்கொண்டுபின்
னேதந்த விர்ந்துள்ள தவவீர
　　ரேயிந்த குளிகைக்கொ ரிணையின்றரோ. 4.

இதுகோடி யாமோர்க டும்பொன்னை
　　யும்போழு மெனவொன்ற வன்காட்டவன்
முதுவெந்த வத்தோர்க கைத்தஞ்ச
　　விக்குண்டு ளேக்கும்ம லங்கொண்டதைப்
புதுமைக்கு ணங்கொள்ளுங் குளிகைக்கு
　　ளுயர்வென்று போற்றும்வ ணஞ்செய்ததைச்
சதகோடி கோடிக்கு மேலாய
　　திதுபோழு நீ கொள்ளே னச்சாற்றினர். 5.

வாக்யாந்யேவ வதந்தி “வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம: வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேநோபதாவதி ஸ ஏவைநம் பூதிம் கமயதி” இத்யாதீநி । நாத்ர ஸமஸ்தபதாந்வயவ்யுத்பத்தி: கார்யவிஷயைவ ஸ்யாத் இதி ‘ஸமஸ்தாய

அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆராதிக்குமவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லுகின்றன. இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் கர்மங்களின் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லையாகையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமானத்தா

‘வாயவ்ய’...இந்த வாக்யத்தின் பொருளாவது—‘இந்த லோகத்தில் ஐச்வர்யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள்ளைப் பசு ஒன்றை பலிபாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீக்ரத்தில், பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை. யாகம் செய்பவன் தகுந்த பலியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐச்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறான்’ என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதமென்று சொல்வார்கள். ‘தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது’ என்னும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்த்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி இருக்கையில் ‘விதிவாக்யாந்யேவ வதந்தி’ [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். அர்த்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அர்த்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு ந்யாய முண்டு. அந்த ந்யாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அர்த்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநம்.

நாத்ர...இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றது. அதாவது—‘அர்த்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் கர்மங்களை ஸ்தோத்ரம் செயவதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அந்ய பரங்களாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், ‘கர்மங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன’ என்பதை அர்த்த வாதங்கள் ஸாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், ‘விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லையே’ என்று கேட்டால், அதை அநுமாநத்தால் ஏற்படுத்து கின்றோம் என்று ப்ரதயுத்தரம் சொலவோம். அந்த அநுமாநமாவது—‘விதிவாக்யத்தில் ‘ஐச்வர்யம் அடைய விரும்புகிறவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்’ என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐச்வர்யம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட வில்லை யாகையால், நாங்கள் அந்த யாகத்தால் ‘அபூர்வம்’ என்று ஒன்று ஜநித்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமாநம் செய்

𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑌤𑌿𑌰𑍌𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌿𑌕𑍀' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷 𑌏𑌵 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃। "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌪𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌪𑌗𑍋𑌰𑌣𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌶𑌤𑌯𑌾𑌤𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவ்விதமாகப் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்பது சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் வாக்ய சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளைக் கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் கருத்து.

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌪𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤" என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம். இந்த வாக்யத்தால் ப்ராஹ்மண அபகோரணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக் கொல்ல ப்ரயத்நப்படுவது) நிஷேதிக்கப்படுகின்றது.

கின்றோம்' என்பது தான். இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது. தூஷண ப்ரகாரமாவது—'கர்மங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றன என்று பல ஸித்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அநுபபத்தி இருந்தா லன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாநத்தைத் தேடிப் போக வேண்டும். அவ்வித அநுபபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்று மில்லை. வாக்ய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப் போதிக்க ஸமர்த்த மென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌪𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம். விதியால் அபேக்ஷிக்கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரித்யாகம் செய்து அப்ரதிபந்நமான மற்றொன்றைப் புதிதாகக்கல்பிப்பது அயுக்த மன்றோ?' என்பதுதான்.

𑌔𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌿𑌕𑍀—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமாவதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணம் 'அர்த்தாபத்தி' என்னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒரு வித அநுமாநமே ஆகும். 'தேவதத்தன் புஷ்டனாக இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜநம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லு மிடத்தில், போஜந மின்றிக்கு ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாத்யமில்லை யாதலால் 'தேவதத்தன் இரவில் போஜநம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இதை 'அர்த்தாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்றதே 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணமும். 'ஐச்வர்யத்தை அடைய விரும்புகிறவன் வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லு மிடத்தில், க்ஷணமாத்ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படக்கூடும். இப்படி அநுமாநிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். '𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍌𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌮𑍍' என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸ்வல்ப வாசி உண்டு. அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

ध्यर्थवादापगोरणस्य शतयातनासाधनत्वं निषेधविध्यपे
क्षितमिति हि स्वीक्रियते । अत एव नः काशिनः कुतश्चिदप्यया
विहितस्य यागादेः काम्यसुखसाधनत्वप्रकारं वाक्य
शेषावगतमनादृत्य किंचिदनुमानेन यागादेः सु

அப்படி அபகோரணம் செய்தால் அதனுல் என்ன ஸித்திக்கின்றது என்பது அந்த வாக்யத்திற் சொல்லப்படவில்லை. அப்படிச் சொல்லப்படாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் "शतयातनया योजयेत्" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதநை என்னும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்ய சேஷத்திலிருந்தே நாம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோமன்றோ? இந்த வாக்ய சேஷத்தால் சொல்லப்படும் தண்டனையாகிற ஸாத்யத்திற்கு விதி வாக்யத்தில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அந்த இரண்டு வாக்யங்களிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுக்கு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷத்திற்கு நாம் ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்ய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாக்யம். 'वायव्यं' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு கர்மத்தைச்செய்யச் சொல்லி விதிக்கும் வாக்யம். நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக்கொள்கையில், கர்த்தவ்யமென்று (அதாவது-செய்யப்பட வேண்டுமென்று) விதிக்கும் "'वायव्यं'"என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் அதை அநாதரித்து, ஏன் அநுமாநத்தைத் தேடிப்போய் அந்த

'ब्राह्मणाय नापगुरेत'. இந்த வாக்யம் இதற்கு முன் 358-வது பக்கத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக் காணலாம். 'ப்ராஹ்மணனுக்கு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானே அவன் 'சதயாதனை' என்னும் தண்டனையால் தண்டிக்கக்கடவன்' என்பதிலிருந்து, 'சதயாதனையாகிற ஸாத்யத்திற்கு அபகோரணம் ஸாதநம்' என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தத்தால் அபகோரண நிஷேத விதிக்கு இந்த அர்த்தவாதம் உபயோகப் படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் அர்த்த வாத வாக்யத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் எல்லாராலும் ஒத்துக் கொள்ளப் படுகின்றது. அது போல ப்ரக்ருதத்திலும் ஏன் செய்யக்கூடாது? என்பது தான் கேள்வி.

अत एव नः—'तस्माद्ब्राह्मणाय नापगुरेत' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'वायव्यं' இத்யாதி வாக்ய விஷயத்தில், அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக் கொள்வதற்கு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு என்பது இதனுல் சொல்லப்படுகின்றது. 'ब्राह्मणाय नापगुरेत' என்னும் வாக்யம் 'இதைச் செய்யக்கூடாது' என்று நிஷேதிக்கின்றது; 'वायव्यं'இத்யாதியான வாக்யம் 'இதைச் செய்' என்று விதிக்கின்றது. விதேய விரோதி விஷயத்திலேயே நாம் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸ்தாபிக்கையில் ஸாக்ஷாத் விதேய விஷயத்தில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸ்தாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அந்தரங்

𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇? '𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌮𑌿𑌵𑌾𑌗𑌾𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌯𑌾𑌚𑌤𑍇 𑌕𑍋𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌦𑌿𑌲𑍁𑌬𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌂 𑌜𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨, 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌹𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 । 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌤𑍋

அநுமாந ஸஹாயத்தால் 'அந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் யாகத்திற்கும் பலஸாதநத்வமுண்டு' என்பதைக் கல்பிக்க வேண்டும்? 'வீட்டுக்குள் ஹிரண்யநிதி புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன் ஒரு க்ருபணனிடம் அல்ப த்ரவ்யத்தை யாசிக்கப் போகிறுன்' என்னும் லோகோக்தி ஒன்று வழங்கி வருகின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும் கார்யம். மேலும் ப்ரக்ருதமான "த்விஷந்தம்" இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதநை' என்னும் தண்டனையாகிற பலத்திற்கு, அபகோரணம் ஸாதநம் என்பது, நீங்கள் கல்பிக்கும் 'அத்ருஷ்டம்' என்னும் அபூர்வத்தின் வாயிலாக ஏற்படவில்லை. ச்ருதிகளால் விதிக்கப்படும் கர்மங்களைச் சரிவரச் செய்பவர்களை அநுக்ரஹித்தும், விஹித கர்மங்களை அநுஷ்டியாமல் நிந்தித கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களை நிக்ரஹித்தும், பரம புருஷனுகிற பகவானே, ஸகல ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றுனன்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதி... இது ஒரு லோகோக்தி. இவ்விடத்தில் 'நிதி [புதையல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்யநிதி' என்னும் பதத்தை ஒரு விசேஷ அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ப்ரயோகம் செய்திருக்கிறுர். ப்ரக்ருதத்தில், 'ஸகல கர்மங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா பரம புருஷன்' என்பதன்றே ஸ்தாபிக்கப் படுகின்றது? அந்தப் பரம புருஷனைப்பற்றிய உக்திகள் புதையல் போல ச்ருதி வாக்யங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநாதரித்து 'அபூர்வம்' என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொல்வது, உள்ளே புதையல் கிடக்கையில் வெளியில் ஒரு க்ருபணனிடம் அல்ப த்ரவ்யத்திற்காக யாசிப்பது போல இருக்கின்றது என்பது விவக்ஷிதம். பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கேவல நிதியைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத்தாக இருக்கின்றதன்றே? ச்ருதியும் "யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா:" இத்யாதியானச் சாந்தோக்ய வாக்யத்தில் ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

சதயாதநா—இவ்விடத்தில் "வாயவ்யம்" இத்யாதியான வாக்யத்தில் காணப்படும் அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் உண்டு என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக "த்விஷந்தம் ப்ராஹ்மணாய" இத்யாதியான வாக்யம் உதாஹரணமாக உதாஹரிக்கப் பட்டது. இப்பொழுது, 'இந்த உதாஹரண வாக்யத்தில் அபகோரணத்திற்கும் சதயாதநைக்கும் ஸாத்ய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழியாக ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலன்றே அதை உதாஹரணமாகக் கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒத்துக் கொள்ளாமல், அபூர்வத்தையே கல்பித்து அந்த அபூர்வத்தின் வழியாகவே அந்த ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்

விஹிதாநி ச கர்மாண்யத: ஸர்வாணி ஸாதூநி அஸாதூநி ச ஸாத்வஸாதுகாரிஷாநுக்ரஹநிக்ரஹார்த்தமேவ பவந்தி |

"ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" "அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி" "அத தஸ்ய பயம் பவதி" "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:, பீஷாஸ்மாதக்நிஶ்சேந்த்ரஶ்ச, ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம இதி" "ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:, ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி தததோ மநுஷ்யா: ப்ரஶம்ஸந்தி யஜமாநம் தேவா தர்வீம் பிதரோऽந்வாயத்தா:"

இத்யாத்யநேகவிதா: ஶ்ருதயஸ்ஸந்தி | யதோக்தம் ஸ்ம்ருதிஸஹஸ்ரேஷு

"தஸ்யாஜ்ஞயா தாவதி வாயு:, நத்ய: ஸ்ரவந்தி, தேந ச

ரோ? அப்படி அவனே அந்தப்பலன்களை எல்லாம் கொடுக்கிறானென்று "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" என்பது, முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்கள்

லுகிறோம்' என்னும் ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார். அந்த ஸமாதானம் என்னவென்றால்—நிந்திதங்களான கர்மங்களைச் செய்பவனைப் பகவானே நிக்ரஹிக்கிறானென்றும் அவனுக்குத் துக்கங்களை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும் ச்ருதிகளே சொல்லுகின்றன. அது அப்படி ச்ரௌதமாகையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருத்தம்' என்பதுதான்.

"ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி..." [தை.] இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், 'பகவானே, புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிறான்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யத்தின் பொருள், 'இவனே (இந்தப் பகவானே) ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்' 'ஆநந்தயாதி' என்பது 'ஆநந்தயதி' என்னும் லௌகிக வார்த்தையின் வைதிக ரூபம்.

"அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி" [தை.]—(பரமாத்ம த்யாநத்தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. "அத தஸ்ய பயம் பவதி"—(எப்பொழுது அந்த த்யாநத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்படுகின்றதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகின்றது.

பீஷா—[தை.] இந்தப் பகவானுக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது, ஸூர்யன் உதயமாகின்றது; அக்நி இந்த்ரன் யமன் எல்லாரும் அவனுக்கு பயந்தே தம் தம் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள்.

ஏதஸ்ய வா—[ப்ரு.] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டே ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் தம் தம் ஸ்தாநத்தில் தரிக்கப் பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமித்தமாகக் கொண்டு தாநம் செய்பவர்களை அவர்களுக்கு ப்ரவணராயிருக்கும் மநுஷ்யர்களும், யாகம் பண்ணுகிறவர்களைத் தேவர்களும் பித்ரு கர்மம் செய்பவர்களைப் பித்ருக்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். 'ப்ரஶாஸநே ததத: ஸ்வநாயத்தா மநுஷ்யா: ப்ரஶம்ஸந்தி, ப்ரஶாஸநே யஜமாநம்

[illegible]

"[illegible]"

[illegible]

"[illegible]" [III-8.

[illegible]

"[illegible]" [III—30.

[illegible]

சொல்லவில்லையா? ச்ரமிட பாஷ்யத்திலும், 'அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிக்கின்றன; ஸமுத்ரங்கள் மதம் பிடித்த ஆடுகள் போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லைக்கு உட்பட்டே எழும்புகின்றன' என்றும், 'அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடித்து விடாமலும் இருக்கின்றன. ஸர்வஜ்ஞனாகவும் கர்மங்களில் ஸமர்த்தனாகவுமிருக்கும் அந்தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடக்கிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறான்' என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநம் முதலிய கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அபயமும் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸம்பவிக்கின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செய்யாமலும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்து கொண்டும் வர்த்திக்குமவர்களுக்கு, அவனுடைய நிக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும் பயமும் நேர்கின்றன. பகவான், தனது கீதையில், 'நீ உனக்கு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டுள்ள கர்மங்களைச்செய். அப்படிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாக்யமன்றோ?' என்பது முதலிய வாக்யங்களால், ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று விதித்து, 'ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்' என்னும் வாக்யத்தால், கர்மங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதந ரூபங்களென்றும் ஆத்மாக்களெல்லாம் தன்னுடைய நியமநத்திற்கு உட்பட்டவையென்

[illegible]' என்பது

"𑌯𑍇 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥
𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥"

(III—32—33.)

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌅𑌧𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾—

"𑌤𑌾𑌨𑌹𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌾𑌮𑍍𑌯𑌜𑌸𑍍𑌰𑌮𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 ॥
𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 ।

றும் சொல்லி, பிறகு 'எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும் இந்தச் சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ச்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில் அஸூயையற்றிருக்கிறார்களோ, இவர்களெல்லாரும் கர்மங்களிலிருந்து விடப்படுகிறார்கள்; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்கவில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவில்லையோ, அவர்கள், ஜ்ஞாநங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோக்யர்களாய், வஸ்துக்களின் உள்ளபடியான ஜ்ஞாநமற்றிருக்கிற படியால் சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று அறி' என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும் அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிந்தித்தும், மறுபடியும், தனது கட்டளைகளுக்கு மீறி நடப்பவர்கள் ஆஸுர ப்ரக்ருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்கள் தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்—'எவர்கள் என்னிடம் த்வேஷத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்த க்ரூர அசுபர்களான நராதமர்களை, ஸம்ஸாரங்களில தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும் ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும்

அந்வயம். 'தர்வீ' என்பது பைத்ருக கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂... பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் கர்மமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடும்? என்று மீமாம்ஸகர்கள் கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதாநமாவது—'அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும். ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு [அதாவது—வேதார்தம் படியாதவர்களுக்கு] கர்மங்களில் ச்ரத்தாதிக்யம் உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

ஏதத்புத்த்வா புத்திமான் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பாரத ||"
இதி | (XV—19, 20

"ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரய: |
மத்ப்ரஸாதாதவாப்னோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம் ||" XVIII—56

இதி ச ஸ்வாஜ்ஞானுவர்த்தினாம் ஶாஶ்வதம் பதம் ப்ரோக்தம் | அஶ்ருத வேதாந்தானாம் கர்மண்யஶ்ரத்தா மா பூதிதி தேவதாதிகரணே அதிவாதா: க்ருதா:, கர்மார்த்தே யதா ஶ்ரத்தா ஸ்யாதிதி | ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரமிதி ஹி வேதவித்ஸித்தாந்த: |

இதி வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிராஸ:

விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அந்தந்த ஜன்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிருர்கள்'. 'எவன் ஸகல கர்மங்களையும், 'நானே அவைகளைச் செய்விக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் எப்பொழுதும் செய்து கொண்டு வருகிருனே, அவன் என்னுடைய அநுக்ரஹத்தால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூர்ணமாக அடைகிருன்' என்று, தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்குத் தன்னுடைய சாச்வத ப்ராப்தி கிடைக்கின்றதென்றும் சொல்லியிருக்கிருன். பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் கர்மமே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதி வாதங்களே. 'வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் ச்ரத்தையை இழக்கக்கூடாது; அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு ச்ரத்தை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்' என்றே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிருர்களன்ருே?

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாதத்தின் நிரஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் கர்மங்களே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்ய மன்று ' என்பதே.

ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரம்—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி என் நிர்வாஹம் செய்யவேண்டு மென்பதற்கு, இந்த வாக்யம் காரணம் சொல்லுகின்றது. அந்தத் தேவதாதி கரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் அர்த்தத்தைச் சரிவர அறிந்தவர்களோ, பூர்வ மீமாம் ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிருர்கள். பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்த்ரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாத்பர்யம் கல்பித்து நிர்வாஹம் செய்வதே மார்க்கம்; ஆகையால் தான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்ருேம் ' என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று